

A STORM OF SWORDS

พจนานุกรม 3.1

เล่มสามของ

A GAME OF THRONES

มหาศึกชิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน

ศศินาภา แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ผลญพายุดาบ 3.1

ศิวอัยยา

การอ่านคืออรากฐานที่สำคัญ

ผจญพายุดาบ 3.1

A Storm of Swords

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสาม

A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

ศตมาภา

แปล

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๓๕๒

ผจญพายุดาบ 3.1

A Storm of Swords

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๕๙๖๔, ๕๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๕๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

A Storm of Swords by George R. R. Martin
Copyright © 2000 by George R. R. Martin
Cover design © by Random House Publishing Group
Cover illustration copyright © by Larry Rostant
Interior maps copyright © by Jeffrey L. Ward
Heraldic crests by Virginia Norey
Published by agreement with the author c/o the Lotts Agency, Ltd.
Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ตัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตเนื่องจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5276-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ สุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามใจ จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จตุพล บุญพรัตน์, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรรณ

บรรณาธิการ นาดินทร์ รัชฎสูวรรณ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดวงตา ศรีวิวัฒน์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรรณมา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชช็ทอง, นิภาดา หลายศรี • คอมพิวเตอร์ ทศนีย์ วิริยะเจริญทรัพย์, สรียา ยิวลาส
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *พญายูดาบ* หรือ *A Storm of Swords* นี้เป็นเล่มสามของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น ๗ เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว ๕ เล่ม คือ

๑. *A Game of Thrones* (ค.ศ. ๑๙๙๖)
๒. *A Clash of Kings* (ค.ศ. ๑๙๙๙)
๓. *A Storm of Swords* (ค.ศ. ๒๐๐๐)
๔. *A Feast for Crows* (ค.ศ. ๒๐๐๕)
๕. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. ๒๐๑๑)

ส่วน ๒ เล่มสุดท้าย คือ

๖. *The Winds of Winter*
๗. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

แพรวสำนักพิมพ์ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศสำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่นี้ในฉบับภาษาไทย แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบางเล่มหนากว่า ๑,๐๐๐ หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น ๒ เล่มเพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา

แพรวสำนักพิมพ์หวังว่า *พญายูดาบ* เล่มสามของ *มหาศึกชิงบัลลังก์* นี้จะเป็นที่ถูกรับใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

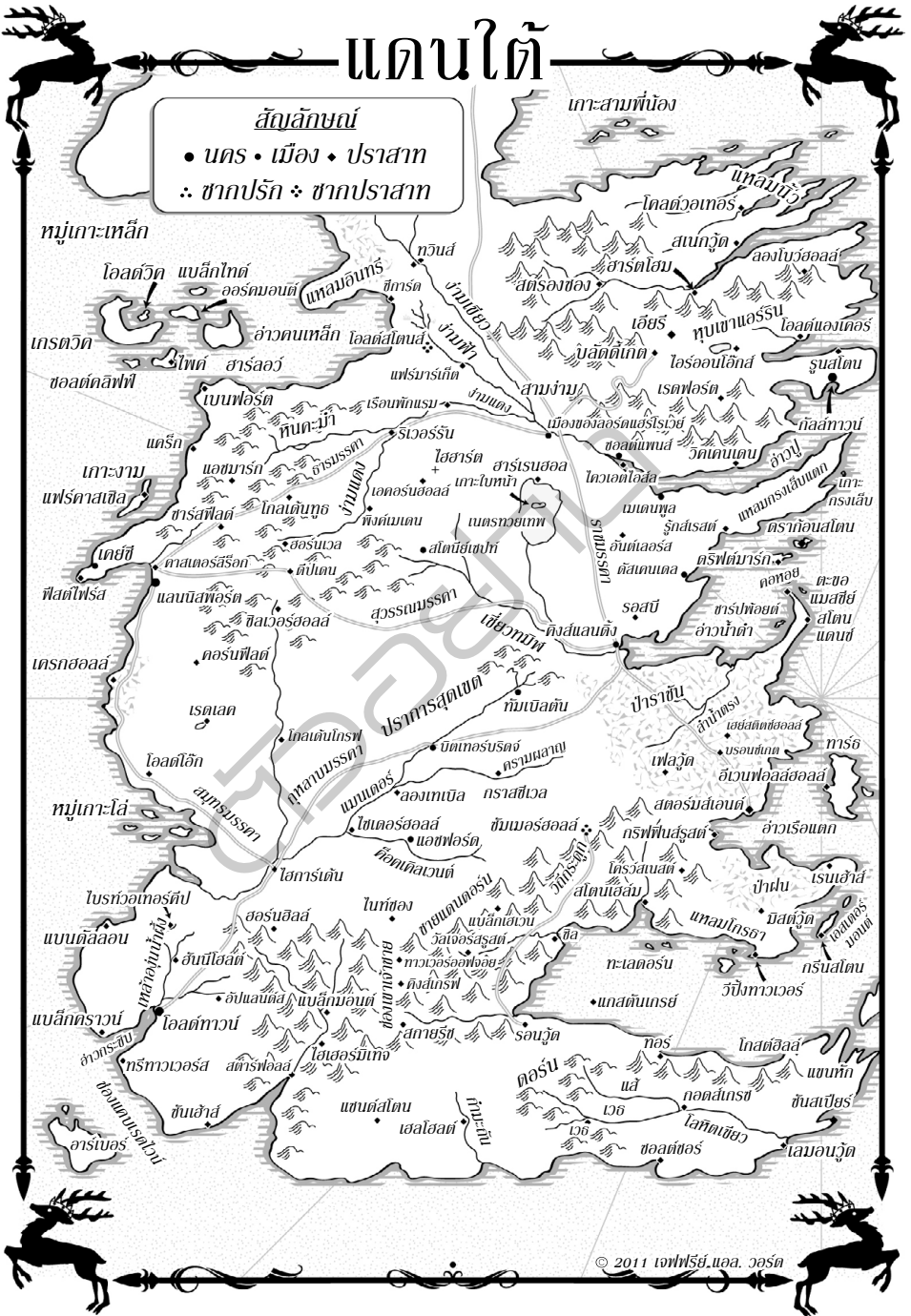
แพรวสำนักพิมพ์

กันยายน ๒๕๕๖

แดนใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ∴ ชากปรัก ∴ ชากปราสาท

นอกผา กำแพง

◆- ปราสา
◇- ซากปราส

ที่มั่นของหน่วยพิทักษ์ราตรี

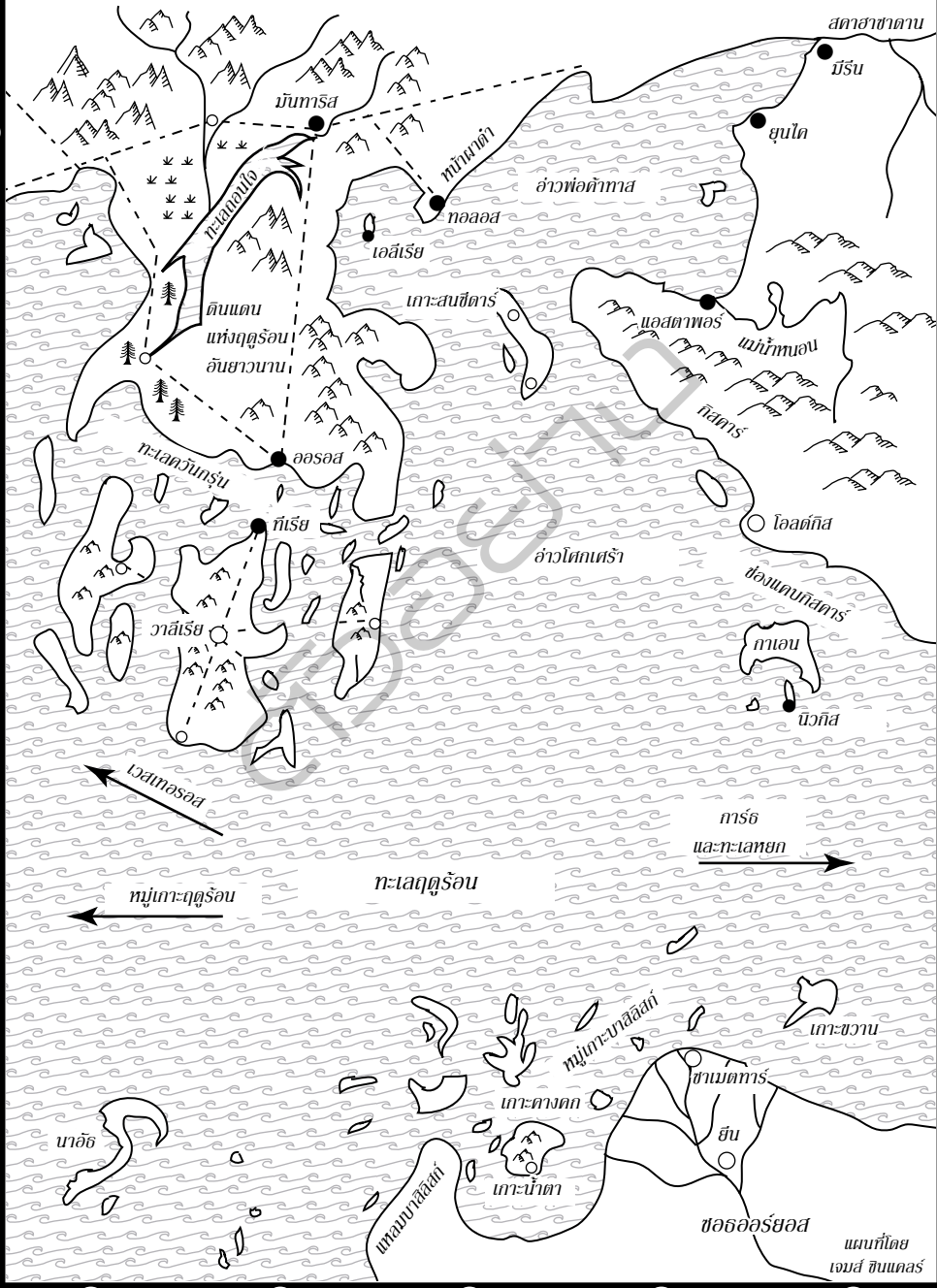
1. เวสตัวอดชริมสะหา
2. ซาโต้วทาวเวอร์
3. เซนดินเนสแดนด
4. เกรย์การ์ด
5. สโตนดอร์
6. ฮอร์ฟรอสต์ฮิลล์
7. โฮชิมาร์ก
8. ไนท์ฟอร์ต
9. ดิปลเท
10. ควีนส์เกต
11. คาสเซิลแบล็ก
12. ไอคอนซีลด์
13. วู้ดส์วอดชริมสะหา
14. เซเบิลฮออลล์
15. โรนเกต
16. ลอนแบร์โรว์
17. ทอร์ซัส
18. กรีนทาร์ต
19. อีสตัวอดชริมสะหา

ดินแดนแห่งฤดูหนาวอันศกาว
(ไม่ปรากฏในแผนที่)

แผนที่โดยเจมส์ ซินเดอส

● - นคร
○ - ชากนคร

แผนที่โดย
เจมส์ ชินเนตส์

บทนำ

อากาศวันนั้นหิมะและหาวะเยือก และพวกสุนัขก็ไม่ยอมดมกลิ่น นางหมาสีดำตัวใหญ่สุดจุมกหนึ่งทีที่รอยตีนหิมะ ก่อนจะถอยหลังและวิ่งห่างซุกหว่างขากลับไปหาฝูงซึ่งขดตัวอยู่ด้วยกันอย่างทุกซทหริมฝั่งแม่น้ำ ขณะที่สายลมบาดเนื้อ เซ็ดต์ก็รู้สึกถึงสายลมเช่นกัน มันแหงทะลู่ชั้นหนังเคี้ยวและผ้าขนสัตว์สีดำที่เขาสวม อากาศหนาวเกินไปสำหรับทั้งคนและสัตว์ แต่พวกเขาก็อยู่ที่นั่นแล้ว เขาเบะปากและเกือบรู้สึกได้ถึงผีพุงพองที่ปกคลุมแก้ม และคอของเขาที่กลายเป็นสีแดงและรู้สึกโกรธ *ข้าควรจะได้ปลอดยักษ์อยู่ที่ผากำแพง ดูแสงพุ่งเรเวนบ้าๆพวกนั้น และก่อไฟให้เมสเตอร์เอมมอนผู้เฒ่า* เพราะเจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ คนเดียวที่ชิงตำแหน่งนั้นไปจากเขา จอนกับเพื่อนตัวอ้วน แซม ทาร์ลี เป็นความผิดของพวกนั้นที่เขาต้องมาอยู่ที่นี้ หาวะแทบแข็งตายกับฝูงหมาล่าเนื้ออยู่กลางป่าผีสิงเช่นนี้

“เจ็ดนรกเอ๊ย” เขากระซอกเชือกล่ามอย่างแรงเพื่อตั้งความสนใจจากพวกสุนัข *“แกะรอยเข้า ไอ้หมาเฮงซวย นั้นรอยตีนหิมะนะ พวกแกอยากกินเนื้อหรือเปล่า หาให้เจอ!”* แต่ฝูงหมาล่าเนื้อกลับยิ่งซุกตัวแน่นขึ้นและส่งเสียงโหยหวน เซ็ดต์ตัวดแล้สั้นๆเห็นอห้วพวกมัน และนางหมาสีดำก็คำรามใส่เขา *“เนื้อหมาก็คงอร่อยไม่แพ้เนื้อหิมะ”* เขาเตือนมัน ลมหายใจจากทุกคำพูดของเขา กลายเป็นน้ำแข็ง

ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้อง ยืนกอดดอกโดยซุกมือทั้งสองใต้รักแร้ เขาสวมถุงมือขนสัตว์สีดำ แต่ก็บ่นไม่หยุดว่านิ้วของเขาเย็นจนแข็ง *“มันหนาว*

เกินกว่าจะออกเล่า” เขาบอก “ช่างหมีตัวนี้เถอะ มันไม่คุ้มให้เราหนาวตายหรอก”

“เรากลับมือเปล่าไม่ได้ ลาร์ก” พอลตัวจ้อยพึมพำผ่านหมวดคราสีน้ำตาลที่ปกคลุมใบหน้าส่วนใหญ่ของเธอ “ลอร์ดผู้บัญชาการต้องไม่ชอบแน่” มีน้ำแข็งอยู่ใต้จมูกบี๊ๆ ของชายร่างใหญ่ตรงที่น้ำมูกของเขากลายเป็นน้ำแข็งมือใหญ่เหอะหะที่สวมถุงมือขนเฟอร์หนากำด้ามหอกไว้แน่น

“ช่างหมีเผ่านี้มันตัวด้วย” ชาวเกะสามพี่น้องบอก เขาเป็นชายร่างผอมที่มีเครื่องหน้าคมและมีตาหลุกหลิก “ยังไม่มอร์มอนต์ก็จะตายก่อนฟ้าสว่างอยู่แล้ว จำไม่ได้สิ ใครจะไปใส่ใจว่าเขาชอบอะไร”

พอลตัวจ้อยกะพริบตาเล็กๆ สีดำ บางทีหมอนั้นอาจลึ้มไปแล้ว เซ็ตต์คิด เขาโง่งงพอจะลึ้มได้เกือบทุกอย่างนั่นละ “ทำไมเราต้องฆ่าหมีเผ่าด้วยเราก็คำแหนี้ไปโดยไม่ยุ่งกับเขาไม่ได้หรือ”

“เจ้าคิดว่าเขาจะปล่อยเราไปเรื่อยๆ” ลาร์กถาม “เขาจะตามล่าเรา เจ้าอยากถูกล่าหรือไง ไอ้หัวขี้เลื่อย”

“ไม่” พอลตัวจ้อยตอบ “ข้าไม่อยากถูกล่า ไม่เลย”

“นั่นเจ้าจะฆ่าเขาไหมล่ะ” ลาร์กถาม

“ฆ่า” ชายร่างใหญ่กระแทกปลายหอกกับตลิ่งที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง “ข้าจะฆ่า เขาไม่ควรตามล่าเรา”

ชาวเกะสามพี่น้องเอามือออกจากรักแร้และหันมาหาเซ็ตต์ “เราต้องฆ่าพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดนะ ข้าว่า”

เซ็ตต์เบือนหน้าที่จะฟังเรื่องนี้เต็มที “เราพูดเรื่องนี้จบแล้ว หมีเผ่าตายแล้วก็เบลนจากซาโดว์ทาวเวอร์ กล้วยกับเฮนที่โซคร้ายจับสลากต้องเข้าเวรพิทักษ์พอดี ไตเวนกับแบนเนนที่แกะรอยเก่ง กับเซอร์หมูอ้วนที่เป็นคนดูแลนกรเวน แค่นั้น เราจะฆ่าพวกเขาเจียบๆ ตอนพวกเขาหลับ ถ้ามีเสียงร้องแม้แต่แอะเดียว เราเสร็จแน่ เสร็จหมดทุกคน” ฝีพูกองของเขาแดงด้วยโทสะ “ทำงานของเจ้าและดูให้ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าทำงานของพวกเขา ส่วนพอล พยายามจำไว้ด้วยนะว่าตอน *เวรสาม* ไม่ใช่ *เวรสอง*”

“เวรสาม” ชายร่างใหญ่เอ่ยผ่านหมวดคราสีน้ำตาลที่แข็งเป็นน้ำแข็ง

“ข้ากับตีนแมว ข้าจำได้เซ็ตต์”

คืนนี้เป็นคืนเดือนดับ และพวกเขาได้สลับลเวรพิทักษ์เพื่อให้คนของพวกเขาแปดคนยืนเฝ้าระวัง กับอีกสองคนดูแลม้า ไม่มีเวลาไหนเหมาะเท่านี้ อีกแล้ว นอกจากนี้ พวกคนเถื่อนอาจเล่นงานพวกเขาวันใดวันหนึ่งก็ได้ เซ็ตต์ต้องการไปให้ไกลจากที่นี่ก่อนเกิดเรื่องนั้น เขาตั้งใจจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

พี่น้องร่วมสาบานสามร้อยคนของหน่วยพิทักษ์ราตรีได้ขี่ม้าขึ้นเหนือสองร้อยจากคาสเซิลแบล็กและอีกหนึ่งร้อยจากซาโดว์ทาวเวอร์ เป็นกองกำลังลาดตระเวนที่ใหญ่ที่สุดในความทรงจำของผู้ที่มีชีวิตอยู่ หรือเกือบหนึ่งในสามของหน่วยพิทักษ์ราตรี พวกเขาต้องการตามหาเบน สตาร์ค, เซอร์เวย์มาร์รอยซ์ และนักลาดตระเวนคนอื่นที่หายตัวไป และค้นหาวาทำไมพวกคนเถื่อนจึงจะทิ้งหมู่บ้าน แต่พวกเขาไม่ได้ร่องรอยของสตาร์คกับรอยซ์มากไปกว่าตอนออกจากผากำแพง แต่พวกเขารู้ว่าคนเถื่อนหายไปไหนหมด พวกนั้นหนีขึ้นสู่บริเวณที่สูงอันเหน็บหนาวของเทือกเขาเขี้ยวน้ำแข็งที่แสนทुरกันดาร เชิญพวกนั้นสูมหัวกันอยู่ที่นั่นจนโลกสลายและเซ็ตต์ก็จะไม่สนใจเลย

แต่ไม่หรอก พวกคนเถื่อนกำลังจะลงมาตามแม่น้ำธารน้ำนม

เซ็ตต์เหลือบตาขึ้นและเห็นมันอยู่ที่นั่น ตลิ่งหินของแม่น้ำปกคลุมด้วยหิมะ ลำน้ำสีน้ำนมจางๆรินไหลไม่สิ้นสุดลงมาจากยอดเขาเขี้ยวน้ำแข็ง และตอนนี้ มานซ์ เรย์เดอร์ กับพวกคนเถื่อนกำลังหลังไหลมาในทิศทางเดียวกัน ธรอน สมอลวู้ด กลับมาอย่างตื่นตระหนกเมื่อสามวันก่อน ขณะที่เขาเข้าไปรายงานผลการสอดแนมต่อหมีเฒ่า คนของเขา เคดจ์ วิตอย ก็เล่าให้พวกที่เหลือฟังว่า “พวกมันยังอยู่แถวเชิงเนิน แต่พวกมันกำลังมา” เคดจ์บอกพลางเอามืออึ้งไถ่จากไฟ “ฮาร์มาหัวหมาคุ่มกองหน้า นั่งหมาหน้าปรันั้น โกดี้อาบเข้าไปในค่ายของนางและเห็นนางอยู่ข้างกองไฟ ไอ้ทั้งทีมเบอร์จอนอยากยิงธนูใส่นาง แต่สมอลวู้ดมีสมองกว่า”

เซ็ตต์ถ่มน้ำลาย “พวกนั้นมันกินเท่าไร เจ้าบอกได้ไหม”

“เยอะเยะมากมาย สองหมื่น สามหมื่น เราไม่ได้ยูนับหรอก ฮาร์มา มีคนอยู่ห้าร้อยในกองหน้า ทุกคนขี่ม้า”

พวกที่อยู่รอบกองไฟสบตากันอย่างไม่สบายใจ แค่เห็นคนเถื่อนสัก

โหลซีม่าก็ถือเป็นเรื่องยากแล้ว แต่นี่ *ห้าร้อย*...

“สมอลลู้ดส่งข้ากับแบนเนนอ้อมกองหน้าไปแอบดูขบวนหลัก” เคดจ์เล่าต่อ “มันยาวไม่สิ้นสุดเลย พวกมันเคลื่อนตัวช้าเหมือนแม่น้ำที่เป็นน้ำแข็งวันละสี่ห้าไมล์ แต่พวกมันดูเหมือนไม่คิดจะกลับหมู่บ้านอีกแล้ว คนกว่าครึ่งเป็นผู้หญิงและเด็ก แถมยังต้อนสัตว์มาด้วย ทั้งแพะ แกะ และแม่กระทิง ออริคส์ที่ลากเลื่อน บรรทุกขนสัตว์เป็นมัดๆ กับเนื้อเป็นซีกๆ กรงไก่ เครื่องปั้นเนย และเครื่องปั้นด้าย ข้าวของประดามีทั้งหมด ทั้งลาทั้งม้า บรรทุกกันจนหลังแทบหัก พวกผู้หญิงก็เหมือนกัน”

“พวกมันเลาะธารน้ำนมมากันนั่นแหละ” ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้องถาม “ก็ข้าพูดแบบนี้ไม่ใช่หรือไง”

ถ้าธารน้ำนมจะพาคนเถื่อนผ่านกำแพงป้อมปราการ หรือป้อมวงแหวนโบราณที่หน่วยพิทักษ์ราชตรีตั้งค่ายพัก คนที่มีสมองแม่เพียงน้อยนิดย่อมเห็นว่าถึงเวลารื้อค่ายและถอยกลับผากำแพงแล้ว แม่หมีเผ่าจะเสริมความแข็งแกร่งของกำแพงด้วยเหล็กแหลม หลุมพราง และขวาก แต่ทั้งหมดไม่มีทางต้านทานทัพใหญ่ขนาดนั้นได้ ชินริงร่อยู่นี้ต่อไป พวกเขาจะถูกล้อมและพ่ายแพ้

และขอเรน สมอลลู้ด ก็อยาก โจมตี ดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวาน เป็นอัศวินฝึกหัดของเซอร์มัลลาดอร์ ลีอก เมื่อคืนก่อนสมอลลู้ดไปที่กระโจมของ ลีอก เซอร์มัลลาดอร์มีความคิดเหมือนเซอร์ออตทิน ไวเธอร์ส ผู้เผ่า คือถอยกลับผากำแพง แต่สมอลลู้ดอยากโน้มน้าวให้เขาทำตรงข้าม “พระราชานอกผากำแพงผู้นี้ไม่มีวันคาดว่าจะเจอเราขึ้นเหนือมาไกลขนาดนี้แน่” ดอนเนล หน้าหวานรายงานคำพูดของเขา “และทัพใหญ่โตของเขาก็เป็นแค่กลุ่มคนงุ่มง่าม มีแต่พวกไร้ประโยชน์ที่ไม่รู้ว่าจะจับดาบด้านไหนด้วยซ้ำ แค่โดนซัดทีเดียวพวกมันก็กลัวหวาด ร้องโหยทวนไม่เป็นท่ากลับกระต้อมไปอีกห้าสิบปีแล้ว”

สามร้อยต่อสามหมื่น เซ็ดต์เรียกมันว่าความบ้าคลั่งอย่างสิ้นเชิง และสิ่งที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือเซอร์มัลลาดอร์เชื่อ และทั้งคู่กำลังจะช่วยกันกล่อมหมีเผ่า “ชินรอนานเกินไป เราอาจเสียโอกาส ไม่มีวันมาถึงอีก” สมอลลู้ดบอกทุกคน

ที่ฟัง เซอร์ออดทิน ไวเธอร์ส แย้งว่า “เราคือโลที่ปกป้องอาณาจักรของมนุษย์ เราไม่โยนโล่ทิ้งถ้าไม่มีเหตุผลอันดี” แต่ชเรน สมอลวู้ด โต้ว่า “ในการต่อสู้ด้วยดาบ การป้องกันตัวที่แน่นอนที่สุดคือการฟันดาบอย่างรวดเร็วจนฆ่าศัตรู ไม่ใช่การหุดตัวซ่อนหลังโล่”

แต่ทั้งสมอลวู้ดและไวเธอร์สไม่มีอำนาจบัญชาการ ลอร์ดผู้บัญชาการ มอร์มอนต์ต่างหากที่มี และมอร์มอนต์ก็รอกองสอดแนมอื่นๆ รोजาร์แมน บัคเวล กับพวกที่โตขึ้นโดยภัย และรอโควรินครึ่งมือกับจอน สโนว์ ที่ไปสืบข่าวแถวช่องเขาโหยหวน แต่บัคเวลกับครึ่งมือยังไม่กลับมาเสียที น่าจะตายไปแล้ว เซ็ตต์วาดภาพจอน สโนว์ นอนตัวเขียวและแข็งที่ที่อยู่บนยอดเขา อ่างว่างหนาวเหน็บที่ไหนสักแห่งโดยมีหอกของคนเถื่อนปักบนท้าย ความคิดนั้นทำให้เขายิ้มได้ หวังว่าพวกนั้นจะฆ่าหมาป่าของหมอนั้นด้วย

“ที่นี่ไม่มีหมี” เขาตัดสินใจปบบ “มีแค่รอยเท้าเก่าๆเท่านั้นเอง กลับไปที่กำปั้นกันเถอะ” พวกสุนัขแทบจะลากเขาจนตัวลอย ด้วยกระตือรือร้นที่จะกลับไปอยู่กับเขา พวกมันคงคิดว่าจะได้กินอาหาร เซ็ตต์ต้องหัวร่อออกมา เขาให้พวกมันอดอาหารมาสามวันแล้ว เพื่อให้พวกมันหงุดหงิดทิวโหย คินนี่ก่อนจะเร็นกายเข้าสู่ความมืด เขาจะปล่อยให้พวกมันตามแนวผูกม้าหลังจากดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวาน กับคาร์ลตินแปดตดเชือกกลมแล้ว พวกเขาจะเจอเหล่าหมาล่าเนื้อที่แยกเขี้ยวคำรามกับม้าที่ตื่นตระหนกวิ่งพล่านทั่วกำปั้น ลุยฝ่ากองไฟ กระเจิงจากปราการวงแหวน และเหยียบย่ำกระโจมที่ปักท่ามกลางความสับสนอลหม่านนั้น อาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าใครจะสังเกตเห็นว่าพี่น้องลิปส์ถันหายตัวไป

ลาร์กอยากพาคนเข้ามาสองเท่าของจำนวนนั้น แต่จะคาดหวังอะไรได้จากชาวเกาะสามพี่น้องผู้โง่เขลาและตัวเหม็นกลิ่นคาวปลาเล่า เกิดเรื่องแพรงพรายออกไป มีหวังโดนยิงหัวโดยไม่ทันรู้ตัว ไม่ละ ลิปส์เป็นจำนวนที่ดีมากพอจะลงมือทำสิ่งจำเป็นแต่ไม่มากเกินไปจนเก็บความลับไม่อยู่ เซ็ตต์เป็นผู้เลือกสมาชิกส่วนใหญ่ด้วยตัวเอง พอลตัวจ้อยเป็นหนึ่งในคนของเขา ชายที่แข็งแกร่งที่สุดในผากำแพง แม้จะช้าเชื่องกว่าหอยทากตายก็ตาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาทำให้คนเถื่อนคนหนึ่งถึงกับหลังหักด้วยการกอดรัดอย่างแรง พวกเขา

มีเดิร์ก^{*}ด้วย หมอนี่ได้ชื่อตามอาวุธโปรดที่ใช้ และยังมีชายผมเทาร่างเล็ก ที่บรรดาพี่น้องเรียกว่าตินแมว ซึ่งเคยข่มขืนหญิงร่วมร้อยสมัยยังหนุ่ม และชอบคุยโวว่าพวกนางไม่มีใครสักคนที่เห็นหรือได้ยินเสียงเขาจนกระทั่งเขา สอดใส่เข้าไปในร่างกายแล้ว

เซ็ตต์เป็นคนวางแผน เขาฉลาด ทำงานรับใช้เมสเตอร์เอมอนผู้เฒ่า มาสี่ปีเต็มก่อนที่เจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ จะเชิญเขาออกไป เพื่อให้งาน ของเขาตกเป็นของเจ้าหมูอ้วนเพื่อนของมัน ตอนลงมือฆ่าแซม ทาร์ลีย์ คินนี่ เขาตั้งใจจะกระชิบว่า “ฝากความรักไปถึงลอร์ดสโนว์ด้วย” ที่หมูหมอนั้นก่อน เชือดคอเซอร์หมูอ้วนให้เลือดไหลปูดๆ ผ่านชั้นไขมันออกมา เซ็ตต์คุ่นกับ นกเกรเวนดี เขาจึงจะไม่มีปัญหากับพวกมัน ไม่มากไปกว่าทาร์ลีย์ แคแต่จะมีด หนึ่งที เจ้าคนฉลาดนั้นก็คงมีราดกางเกงและพร้าวนอชชีวิต *ให้มันชอไป ไม่มีประโยชน์หรอก* หลังกรีดคอหอยหมอนั้นแล้ว เขาจะเปิดกรงไล่พวกนกไปเสีย เพื่อไม่ให้มีสารส่งไปถึงผากำแพงได้ ตินแมวกับพอลตัวจ้อยจะฆ่าหมีเฒ่า เดิร์กจะจัดการเบลน และลาร์กกับพวกลูกพี่ลูกน้องจะปิดปากแบนเนกกับ ไตเวนผู้เฒ่า เพื่อไม่ให้สองคนนั้นแกะรอยพวกเขาได้ พวกเขาสะสมเสบียง มาปักษ์หนึ่งแล้ว และดอนเนลหน้าหวานกับคาร์ลตีนแปจะเตรียมม้าไว้ให้พร้อม เมื่อมอร์มอนด์ตาย อำนาจบัญชาการจะตกเป็นของเซอร์ออกทิน ไวเธอร์ส ชายชราผู้ไร้หน้ายา *เขาจะวิ่งหน้าตั้งกลับผากำแพงก่อนพระอาทิตย์ตก และจะไม่ยอมส่งคนออกตามเราให้เปลืองเปล่าด้วย*

พวกสุนัขลากเขาขณะที่พวกเขาเดินผ่านดงไม้ เซ็ตต์เห็นกำปั้นโผล่พื้น สีเขียวของป่าขึ้นมา อากาศวันนี้มืดครึ้มจนหมีเฒ่ามีปัญหาลูกไฟ จุดคบไฟ คบไฟ เป็นวงใหญ่ลุกโชติช่วงอยู่รอบปราการวงแหวนบนยอดเนินหินชัน ทั้งสามลุย ข้ามลำธาร นำนั้นเย็นยะเยือกและมีแผ่นน้ำแข็งแปไปทั่วพื้นผิว “ข้าจะมุ่งหน้า ไปชายฝั่ง” ลาร์กชาวเกะสามพี่น้องบอก “ข้ากับพวกลูกพี่ลูกน้องของข้า เรา จะต่อเรือและแล่นกลับบ้านที่หมูเกะสามพี่น้อง”

และคนที่บ้านก็จะรู้ว่าพวกแกทิ้งหน้าที่และตัดหัวโง่ๆ ของพวกแก

^{*}Dirk แปลว่า ดาบสั้น

เซ็ตต์คิด ไม่มีการละทิ้งหน่วยพิทักษ์ราตรีเมื่อได้กล่าวคำสัตย์สาบานไปแล้ว
ไม่ว่าที่ใดก็ตามในเจ็ดราชอาณาจักร พวกเขาจะถูกจับและฆ่าทิ้ง

ส่วนออลโลม็อกุดกำลังพูดเรื่องการเล่นเรือกลับไทรอซ ซึ่งเขาอ้างว่า
คนที่นั่นไม่ถูกตัดมือโทะซฐานขโมยอย่างซื่อสัตย์สักเล็กน้อย และไม่ถูกเนรเทศ
ตลอดชีวิตเพราะนอนกับเมียอัศวินสักคน เซ็ตต์คิดอยู่ว่าจะไปกับเขาดีไหม
แต่เขาพูดภาษาแบบกลัวอยู่ในคอนั้นไม่ได้ และไม่รู้ว่าไปทำอะไรที่ไทรอซ
เขาเติบโตในแฮกส์ไมร์และไม่มีทักษะใดให้อวดอ้าง พ่อของเขาซุดทุงนาของ
คนอื่นเพื่อจับปลิงมาตลอดชีวิต แกจะถอดเสื้อผ้าออกหมดยกเว้นผืนหนัง
หนาๆ ลงไปเดินลุยน้ำขุ่นคลั๊ก พอกลับขึ้นมาก็มีปลิงเกาะจากยอดดอกกลงไป
ถึงข้อเท้า บางครั้งแกจะสั่งให้เซ็ตต์ช่วยดึงปลิงออก ครั้งหนึ่งเซ็ตต์ถูกปลิง
เกาะฝ่ามือและพาดมันกับกำแพงด้วยความรังเกียจ เขาถูกพ่อตีเกือบตายที่ทำ
แบบนั้น พวกเมสเตอร์รับซื้อปลิงในราคาสิบสองตัวต่อหนึ่งสตางค์แดง

ลาร์กอยากกลับบ้านเกิดก็เชิญ และชาวไทรอซเวอร์ตะโลพวกนั้นด้วย
แต่เซ็ตต์ไม่ไปหรอก หากเขาไม่มีวันกลับไปเห็นแฮกส์ไมร์อีก มันก็ไม่มาก
เกินไปหรอก ตัวเขาเองนั้นชอบบ่อมของคราสเตอร์ คราสเตอร์อยู่ดีกินดีในบ่อม
นั้นเหมือนพวกลอร์ด ทำไมเขาจะทำแบบนั้นบ้างไม่ได้ นั่นต้องนำหัวเราะมาก
เซ็ตต์ลูกพ่อค้าปลิงกลายเป็นลอร์ดผู้ครองบ่อม ธงประจำตระกูลของเขาอาจ
เป็นฝูงปลิงสิบสองตัวบนพื้นสีชมพูก็ได้ แต่เรื่องอะไรจะหยุดแค่การเป็นลอร์ด
ล่ะ บางทีเขาอาจเป็นพระราชาก็ได้ *มานซ์ เรย์เดอร์ เริ่มด้วยการเป็นอีกา*
มาก่อน ข้าก็น่าจะเป็นพระราชาก็ได้เหมือนกัน และมีเมียหลายๆคน คราสเตอร์
มีสิบเก้า ไม่นับพวกเด็กผู้หญิงหรือลูกสาวที่เขายังไม่ทันนอนด้วย เมียครึ่งหนึ่ง
ทั้งแก่และอัปลักษณ์พอกๆกับคราสเตอร์เอง แต่นั่นไม่สำคัญอะไร เซ็ตต์อาจ
ให้พวกเมียแ่ๆไปทำครัวและทำความสะอาด ซุดแครอตและให้ข้าวมหมู ส่วน
พวกเมียสาวๆเขาจะเอาไว้นอนด้วยให้อุ่นเตียงและอุ้มท้องลูกของเขา คราสเตอร์
จะไม่ว่าหรอก หลังโดนพอลตัวจ้อยกอดเข้าให้

ผู้หญิงกลุ่มเดียวที่เซ็ตต์เคยรู้จักคือพวกนางโลมที่เขาจ่ายเงินซื้อใน
โมลล์ทาวน์ สมัยที่เขาหนุ่มๆ สาวในหมู่บ้านมองหน้าเขาที่เต็มไปด้วยผิกับหู
แต่แวบหนึ่งก็เบือนหน้าหนีอย่างรังเกียจ ที่เลวร้ายที่สุดคือนั่งเบสซาสกปรก

ที่อ้าขาให้ผู้ชายทุกคนในแฮกส์ไมร์ จนเขาสงสัยว่าทำไมไม่รวมเขาด้วย เขา
อุตสาหะใช้เวลาทั้งเช้าเก็บดอกไม้ป่าที่ได้ยินว่านางชอบ แต่เมื่อนั้นกลับหัวเราะ
ใส่หน้าเขาและบอกว่ายอมคลานขึ้นเตียงกับปลิงของพ่อเขาดีกว่าขึ้นเตียง
กับเขา นางหยุดหัวเราะเมื่อเขาเอามืดแทงนาง ช่างอ่อนหวาน สีหน้าของนาง
ยามนั้น เขาจึงดึงมีดออกและแทงนางอีกครั้ง เมื่อเขาถูกจับไถ่ลี้ๆ เจ็ดลำธาร
ลอร์ดวัลเดอร์ เพรย์ ผู้เฒ่า ไม่ได้เสียเวลามาตัดสินโทษเองด้วยซ้ำ แต่ส่ง
ลูกนอกสมรสคนหนึ่งชื่อวัลเดอร์ ริเวอร์ส มาแทน และพอรู้ตัวอีกที เช็ตต์
ก็กำลังเดินไปผากำแพงกับยอริน เจ้าปีศาจดำตัวเหมีน เขาต้องแลกวินาทีแห่ง
ความสุขอันแสนสั้นนั้นด้วยชีวิตทั้งชีวิต

แต่ตอนนั้นเขาตั้งใจจะเอาคืน กับผู้หญิงของคราสเตอร์ด้วย ตาแก่คนเถื่อน
ใจคดนั้นพูดถูก ถ้าอยากได้ผู้หญิงเป็นเมียก็เอาตัวมา แล้วก็ไม่ต้องให้ดอกไม้
เพื่อนางจะไม่หันหลังให้เห็นผีพuongของเจ้า เช็ตต์ไม่คิดจะทำความผิดนั้น
ซ้ำอีก

มันจะได้ผล เขาสัญญากับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย ตราบใดที่เรานีรอด
ไปได้อย่างลอยนวล เซอร์ฮอดทินจะมุ่งหน้าลงใต้ไปซาโดว์ทาวเวอร์ ซึ่งเป็น
ทางที่สั้นที่สุดสู่ผากำแพง เขาจะไม่เสียเวลากับเรา ไม่ใช่ไวเธอร์สแน่ ทั้งหมด
ที่เขาอยากได้คือการเดินทางกลับอย่างปลอดภัย ที่นี่ก็ธอรน สมอลวู้ด เขา
จะต้องยืนยันให้โจมตี แต่ความระมัดระวังเซอร์ฮอดทินนั้นหยั่งรากลึกเกินไป
และเขาก็เป็นผู้อาวุโส ไม่สำคัญอะไรหรอก พอเราหนีไปแล้ว สมอลวู้ดอยาก
โจมตีใครก็เชิญตามสบาย เราจะใส่ใจทำไม ถ้าพวกนั้นไม่มีใครกลับถึง
ผากำแพง ก็จะไม่มีการออกตามหาเราหรอก เพราะคิดว่าเราตายไปกับคนอื่น ๆ
นั่นเป็นความคิดใหม่ และชั่วครู่หนึ่งที่ความคิดนั้นยั่ววนใจเขา แต่พวกเขา
จะต้องสังหารเซอร์ฮอดทินกับเซอร์มัลลาดอร์ ล็อก ด้วยเพื่อให้สมอลวู้ด
ได้อำนาจบัญชาการ และทั้งคู่ก็มีคนดูแลรับใช้ทั้งวันทั้งคืน...ไม่ได้ ความเสี่ยง
สูงเกินไป

“เช็ตต์” พอลตัวจ้อยเอ่ยขณะที่พวกเขาเดินทางตามทางลัดป่าที่เป็นหิน
ผ่านดงสนผู้พิทักษ์และสนทหาร “แล้วนั่นล่ะ”

“นกบ้าอะไร” สิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการในตอนนั้นก็คือไอ้หัวขี้เลื่อยบางคน

บ่นพล่ามเรื่องนก

“นกเรเวนของหมีเฒ่า” พอลตัวจ้อยตอบ “ถ้าเราฆ่าเขา ใครจะให้
อาหารนกของเขา”

“ใครจะไปสนล่ะ ถ้าเจ้าอยากฆ่านกนั้นด้วยก็เชิญ”

“ข้าไม่อยากทำร้ายนกอะไรที่ไหน” ชายร่างใหญ่ว่า “แต่กนกนั้นพูดได้
จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันบอกว่าเราทำอะไร”

ลาร์กชาวเกาะสามพี่น้องหัวเราะ “พอลตัวจ้อยหัวทึบที่มเหมือนกำแพง
ปราสาทเลย” เขาล้อ

“หุบปากไปเลยนะ” พอลตัวจ้อยพูดอย่างน่ากลัว

“พอล” เซ็ตต์เอ่ยก่อนที่ชายร่างใหญ่จะบันดาลโทสะเกินไป “ตอน
พวกเขาพบตาแก่นั้นนอนจมกองเลือดถูกเชือดคอ พวกเขาจะไม่ต้องให้
ที่ไหนมาบอกหรือว่ามีคนฆ่าเขา”

พอลตัวจ้อยหยุดคิดครู่หนึ่ง “นั่นก็จริง” เขายอมรับ “ถ้าอย่างนั้น
ข้าเลี้ยงมันไว้ได้หรือเปล่า ข้าชอบนกตัวนั้น”

“มันเป็นของเจ้าแล้ว” เซ็ตต์ตอบเพียงเพื่อให้เขาหุบปาก

“เรากินมันได้เสมอถ้าหัวขึ้นมา” ลาร์กบอก

พอลตัวจ้อยอารมณ์ขุ่นมัวอีกครั้ง “อย่าได้คิดจะกินนก ของข้า เป็น
อันขาดนะ ลาร์ก อย่าเป็นอันขาด”

เซ็ตต์ได้ยินเสียงลอยผ่านหูไม้มา “หุบปากเสียๆของพวกเจ้าได้แล้ว
ทั้งคู่เลย เราเกือบถึงกำปั้นแล้ว”

พวกเขาไพล่ออกไปใกล้ด้านตะวันตกของเนินและเดินอ้อมไปทางใต้
ซึ่งลาดชันน้อยกว่า ริมชายป่ามีชายร่วมโหลกำลังฝึกธนู พวกเขาอดเส้นเป็น
เค้าโครงร่างไว้ที่ลำต้นของต้นไม้ และกำลังยิงลูกธนูใส่ “ดูนั่น” ลาร์กว่า “หมู
ยิงธนู”

จริงเสียด้วย พลธนูที่อยู่ใกล้ที่สุดคือเซอร์หมูอ้วน เด็กหนุ่มร่างอ้วน
ที่ขโมยตำแหน่งรับใช้เมสเตอร์เอมมอนของเขาไป แค่เห็นแซมเวล ทาร์ลี เท่านั้น
โทสะของเขาที่คุกรุ่น การรับใช้เมสเตอร์เอมมอนเป็นชีวิตที่ดีที่สุดที่เขาเคยรู้จัก
ชายชราตาบอดผู้นั้นไม่เรียกร่องอะไรมากมาย และเคลดาสก็ดูแลความต้องการ

ส่วนใหญ่ของชายผู้นั้นอยู่แล้ว หน้าที่ของเซ็ตต์ง่ายมาก ทำความสะอาดกรงนก ก่อไฟสองสามกอง ไปรับอาหารมาสองสามมื้อ...และเอมอนไม่เคยลงไม้ลงมือกับเขาแม้แต่ครั้งเดียว ลองคิดดูสิว่าเขาเดินเข้ามาและผลักข้าวออกไปได้ด้วยเหตุผลเพราะเขามีชาติตระกูลสูงและอ่านออกเขียนได้ ข้าหน้าจะให้เขาอ่านมิดให้ก่อนแหะคอเขา “พวกเจ้าไปก่อนเถอะ” เขาบอกคนอื่น “ข้าอยากดูสักหน่อย” พวกสุนัขออกแรงลากเขาอย่างกระวนกระวายออกไปกับคนอื่น ๆ เพื่อไปหาอาหารที่พวกมันคิดว่ารออยู่บนยอดเนิน เซ็ตต์เตะหางหมาด้วยปลายรองเท้าบูตและนั่นก็ทำให้พวกมันสงบลงบ้าง

เขามองจากดงไม้ขณะที่เด็กหนุ่มร่างอ้วนปลุกปล้ำกับธนูยาวที่ยาวเท่าตัวเขา ใบหน้ากลมเป็นสีแดงนั้นย่นย่งด้วยความมุ่งมั่น ลูกธนูสามดอกปักบนพื้นข้างหน้า ทาร์ลิวาดลูกธนูและดึง เขาเหนียวสายค้างอยู่นานขณะพยายามเล็งและปล่อยมือ ลูกธนูหายไปในปีา เซ็ตต์หัวเราะเสียงดังออกมาเป็นเสียงขึ้นจมูกที่เต็มไปด้วยความชิงชังอันฉ่ำหวาน

“เราไม่มีทางหาลูกธนูนั้นเจอและข้าก็จะถูกด่า” เอ็ดด์ ทอลเลตต์ อัครวินฝึกหัดดมเหาหน้าตาบึ้งตึงที่ทุกคนเรียกว่าเอ็ดด์จอมโศก ประกาศ “ไม่มีอะไรหายไปโดยพวกเขาไม่ฟังเสียงข้า นับตั้งแต่ตอนที่ข้าเสียม้าไป อย่างกับจะมีใครทำอะไรได้ ม้านะสีขา แกรมหิมะก็ตก พวกเขาคาดหวังอะไรนะ”

“ลมพัดดอกนั้นไป” เกร็นน์ เพื่อนอีกคนของลอร์ดสโนว์บอก “จับธนูให้มันๆ เข้าวีลี แซม”

“มันหนักนี่” เด็กหนุ่มร่างอ้วนปน แต่ก็ดึงลูกธนูดอกที่สองอยู่ดี ดอกนี้พุ่งสูง ผ่านกิ่งไม้สูงเหนือเป้าราวสิบฟุต

“ข้าคิดว่าเจ้ายังไปไม่หลุดจากต้นไม้ต้นนั้นไปแล้ว” เอ็ดด์จอมโศกกว่า “ไปไม่รวดเร็วพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องช่วยมันหรอก” เขาถอนใจ “แล้วเรทุกคนก็รู้ว่าหลังฤดูใบไม้ร่วงคืออะไร ทวยเทพ ข้าหนาวเหลือทน ยิ่งธนูดอกสุดท้ายซะ แซมเวล ข้าว่าลิ้นข้าแข็งติดเพดานปากแล้ว”

เซอร์หม้อ่วนลดคันธนูลง และเซ็ตต์คิดว่าเขากำลังจะเริ่มโวยวายว่า “มันยากเกินไป”

“พาด เหนียว แล้วก็ยิง” เกร็นน์บอก “ทำสิ”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนตั้งลูกธนูดอกสุดท้ายขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า พาดมัน กับคันธนู เทนียว และปล่อย เขาทำอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้หรีตามองลูกธนูอย่าง ระวังระมัดระวังเหมือนสองครั้งแรก ธนูจึงปักเข้าที่เค้าโครงร่างที่วาดด้วยถ่านตรง บริเวณหน้าอกและสันสะท้านอยู่ตรงนั้น “ข้าฯ ยิง ถูกเขาแล้ว” เซอร์หมูอ้วน ทำเสียงตกใจ “เกรินน์ เจ้าเห็นไหม เอ็ดด์ ดูลี ข้าฯยิงโดนเขาแล้ว!”

“เข้าตรงซี่โครงนะ ข้าฯว่า” เกรินน์เอ่ย

“ข้าฯทำเขาตายหรือเปล่า” เด็กหนุ่มร่างอ้วนอยากรู้

ทอลเลตต์ยกไหล่ “อาจจะแทงทะลุปอด ถ้าเขามีปอดนะ แต่ต้นไม้ ส่วนใหญ่ไม่มีหรอก” เขาหยิบคันธนูจากมือของแซม “แต่ข้าฯเคยเห็นที่ยังได้ แยกว่านี่มาแล้ว และใช่ ทำได้ไม่แล้ว”

เซอร์หมูอ้วนยิ้มกว้าง คนที่เห็นเขาคงคิดว่าเขา ทำอะไรบางอย่างมาจริงๆ แต่เมื่อเขาเห็นเซ็ตต์กับหมาล่าเนื้อ รอยยิ้มของเขาก็มีวันขึ้นและกลายเป็น เสียงร้องแหลม

“เจ้าฯยิงถูกต้นไม้ก็จริง” เซ็ตต์เอ่ย “เอาไว้ดูว่าเจ้าฯยังเป็นยังไงตอนเจอ คนของมานซ์ เรย์เดอร์ เกอะ พวกมันไม่ยี่นทางแซนโบกกิ่งไปไปมาหรอกนะ ไม่เลย พวกมันจะวิ่งตรงมาหาเจ้าฯ แผลร่องใส่หน้าเจ้าฯ และข้าฯพนันได้เลยว่า เจ้าฯต้องฉีราดทางเกงแน่ คนหนึ่งในพวกนั้นจะปักขวานที่หว่างตาตึกๆเหมือน หมูของเจ้าฯ สิ่งสุดท้ายที่เจ้าฯได้ยินก็คือเสียง โทลละ ตอนที่ขวานจามกะโหลก”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนตัวลั่นเทา เอ็ดด์จอมโคกวางมือบนไหล่เขา “น้องชายฯ เขาเอ่ยเสียงขรั้ม “แค่เพราะเจ้าฯโดนแบบนี้ไม่ได้หมายความว่าแซมเวลจะต้อง โดนแบบเดียวกันนี้”

“เจ้าฯพูดถึงอะไร ทอลเลตต์”

“ขวานที่เฆาะกบาลเจ้าฯไง จจริงหรือเปล่าที่มันทำให้สมองครึ่งหนึ่งของเจ้าฯ ไหลลงพื้นและหมาของเจ้าฯกินเข้าไปนะ”

เกรินน์จอมเป็นหัวเราะ และแม้แต่แซมเวล ทาร์ลี ก็ยังยิ้มแห้งๆออกมา เซ็ตต์เตะสุนัขตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด กระซอกสายจูง และออกเดินขึ้นเนิน *เซ็ญยืม* ตามสบายเลย เซอร์หมูอ้วน แล้วเราจะได้เห็นกันว่าคืนนี้ใครจะหัวเราะ เขาได้ แต่หวังว่าจะมีเวลาพอฆ่าทอลเลตต์ด้วย *ไอ้จิ้งหรีดน้ำม้อมทุกซ์* นั้นแหละมัน

ทางที่ไต่ปีนนั้นสูงชัน แม้กระทั่งด้านนี้ที่ลาดชันน้อยที่สุดของกำแพง ขึ้นไปได้ระยะหนึ่งพวกสุนัขก็เริ่มเห่าและดึงสายจูงเพราะคิดว่าจะได้กินอะไร ในเร็วๆ นี้ เขาให้มันลี้มรสรองเท้าบู๊ตของเขาแทนและพาดเส้นใส่เจ้าตัวใหญ่ อับลักษณ์ที่แว้งใส่เขา พอผูกพวกมันเสร็จ เขาก็เข้าไปรายงาน “มีรอยเท้า ตามที่เจ้ายักษ์บอก แต่พวกสุนัขไม่ยอมออกแกระรอยขอรับ” เขารายงาน มอร์มอนต์หน้ากระโหลมสีดำหลังใหญ่ “แต่รอยเท้าอยู่ริมแม่น้ำแบบนี้นี้อาจ เป็นรอยเท้าเก่าก็ได้”

“น่าเสียดาย” ลอร์ดผู้บัญชาการมอร์มอนต์พูด เขามีศีรษะล้านเล็กน้อย และเคราสีเทาตกหนายุ่งเหยิง น้ำเสียงดูอ่อนล้าเช่นเดียวกับท่าทาง “เราทุกคน คงจะดีขึ้นไปอีกได้กินเนื้อสดๆ สักหน่อย” นครเวทที่เกาะไหล่ของเขาทำหัวกึ่งหงัก และพูดตาม “เนื้อ เนื้อ เนื้อ”

เราเอาไอ้พวกหมาบ้าเลือดไปทำเป็นอาหารก็ได้ เซ็ตต์คิด แต่เขา หุบปากสนิทจนกระทั่งหมีเฒ่าสั่งให้เขาออกไปได้ และนี่คือครั้งสุดท้ายที่ข้า ต้องก้มหัวให้หมีอนั้น เขาบอกตัวเองด้วยความพอใจ เขารู้สึกว่าอากาศดูเหมือน จะหนาวขึ้นอีกทั้งที่เขาอยากจะทำบ้านนั่นเป็นไปไม่ได้ พวกสุนัขขดตัวอยู่ ด้วยกันอย่างทุกข์ทรมานในโคลนที่จับตัวแข็ง และเซ็ตต์ก็นึกอยากคลานเข้าไป ซุกอยู่กับพวกมันด้วย แต่เขาใช้ผ้าพันคอขนสัตว์สีดำพันรอบใบหน้าครึ่งล่าง โดยปล่อยให้หมีช่องว่างที่ปาก เขาพบว่ามันจะอุ่นขึ้นถ้าเขาเคลื่อนไหวไม่หยุด ก็เลยเดินวนซ้ำๆ ไปรอบๆ พร้อมใบไม้เปรี๊ยะก่าหนึ่ง แเบ่งมันให้พื้นห้องซุดดำ ที่อยู่ยามเคี้ยวบ้างและฟังพวกเขาพูดคุย ไม่มีพวกที่อยู่แรมผลัดกลางวันอยู่ใน แผนการของเขา แต่กระนั้นเขาก็คิดว่าเป็นการดีถ้าได้รู้ว่าพวกนั้นกำลังคิด อะไรรออยู่

ส่วนใหญ่ที่พวกนั้นกำลังคิดก็คืออากาศหนาวดุเดือด

ลมแรงขึ้นขณะที่เงาทอดยาวขึ้นทุกที มันส่งเสียงวู่วิวแหลมสูงขณะที สิ้นสะท้านผ่านหมูหินของปราการวงแหวน “ข้าเกลียดเสียงนั้น” ยักษ์เล็กบอก “เหมือนเสียงทารกออยู่ในพุ่มไม้ที่กำลังร้องไห้หามมเลย”

เมื่อเดินวนรอบและกลับไปหาฝูงสุนัข เขาก็พบลาร์กรออยู่ “พวก เจ้าหน้าทีเข้าไปในกระโหลมหมีเฒ่าอีกแล้ว คุณกันลั่นไปหมด”

“นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำละ” เซ็ตต์ว่า “พวกเขาเป็นพวกลูกชาติลูกตระกูลทุกคนยกเว้นเบลน พวกเขาตีคำพูดแทนเหล่าอู่น”

ลาร์กขยับเข้ามาใกล้ขึ้น “ไอ้หัวขี้เสี้ยนนั่นพูดเรื่องงกไม่ยอมหยุด” เขาเตือน ข้าเลื่องไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ “ตอนนี้เขาถามว่าเราจะเก็บตุณเมล็ดพืชอะไรให้อैंนกวอร์นนั้นได้บ้างไหม”

“นั่นมันนกเรเวนนะ” เซ็ตต์ว่า “มันกินซากศพ”

ลาร์กยิ้ม “งั้นก็อาจจะเป็นซากเขาสินะ”

หรือไม่กี่เจ้า เซ็ตต์คิดว่าพวกเขาต้องการชายร่างใหญ่คนนั้นมากกว่า ลาร์ก “หยุดหัวเสี้ยนเรื่องพอลตัวจ้อยได้แล้ว เจ้าทำส่วนของเจ้า เขาทำส่วนของเขา”

สนธยาคืบคลานผ่านดงไม้มาปกคลุมแล้วว่าเขาจะไล่ชาวเกาะสามพี่น้องไปได้และนั่งลงลับดาบ มันเป็นงานยากสำหรับที่เดียวเมื่อสวมถุงมืออยู่ แต่เขาจะไม่ถอดมันหรือหก หนาวขนาดนี้ ใครโง่จับเหล็กด้วยมือเปล่าคงไม่แคล้วหนังแห้ง

พวกสุนัขตรงหิ้งเมื่อดวงอาทิตย์ลับฟ้า เขาให้พวกมันดื่มน้ำและฟังคำสั่ง “รออีกครึ่งคืน แล้วก็เชิญพวกแกหากินเอาเองตามสะดวก” ถึงตอนนั้นเขาก็ได้กลิ่นอาหารเย็นแล้ว

ไโดเวนกำลังพูดอะไรยียดยาวอยู่ข้างกองไฟหุงต้ม ขณะที่เซ็ตต์รับขนมปังแข็งและซามซูปถั่วกับเบคอนจากเฮคพ่อครัว “ป่าเงียบเกินไป” พรานเฒ่าเอ่ย “ไม่มีกบอยู่ใกล้แม่น้ำนั้น ในความมืดก็ไม่มีนกฮูก ข้าไม่เคยเจอป่าที่โหดตายยิ่งกว่านี้เลย”

“ตายสนิทพอๆ กับฟันของเจ้าสินะ” เฮคว่า

ไโดเวนขบฟันปลอมไม้เสียงดัง “หมาป่าก็ไม่มี เมื่อก่อนเคยมี แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว พวกมันไปไหน เจ้ารู้ไหม”

“ที่อุ่นๆ นะสิ” เซ็ตต์ว่า

ในบรรดาพี่น้องร่วมสืบสองคนที่นั่งรอบกองไฟ มีคนของเขาสี่คน เขากินไปพลางหรีต่าจ้องแต่ละคนไปพลาง เพื่อสำรวจจหาร่องรอยพิรุช เดิร์กดูสงบนิ่งที่เดียว เขานั่งเงียบและลับดาบเหมือนที่ทำทุกคืน ดอนเนล ฮิลล์

หน้าหวาน ก็คุยเรื่องตลกอย่างสบายอารมณ์ เขามีฟันขาว ริมฝีปากแดงอวบอิม และปอยผมสีเหลืองที่ปล่อยยาวประบ่าอย่างมีศิลปะ และเขาก็อ้างว่าเป็นลูกนอกสมรสของใครสักคนจากตระกูลแลนนิสเตอร์ ก็อาจจะใช่ เซ็ตต์ไม่หลงใหลได้ปลื้มคนหน้าตาดีหรือพวกลูกนอกสมรส แต่ตอนเนลหน้าหวานดูจะประทับใจตัวเองไปได้ด้วยดี

เขาไม่แน่ใจกับพรานป่าที่เหล่าพี่น้องเรียกว่าเลื่อยไม้ ซึ่งมาจากเสียงกรนของเขามากกว่าเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับต้นไม้ ตอนนั้นเขาดูกระสับกระส่ายจนเหมือนจะกรนไม่ออกอีกต่อไป แต่มีสลินอาการหนักกว่า เซ็ตต์เห็นเหงื่อไหลลงมาตามใบหน้าของฝ่ายนั้นทั้งที่ลมหนาวพัดเยือกขนาดนี้ หยาดความชื้นนั้นเป็นประกายลือแสงไฟ พร่าวพรายเหมือนอัญมณีเปียกน้ำเม็ดเล็ก ๆ มากมาย สลินก็ไม่กินอะไรเช่นกัน เอาแต่จ้องซุบราวกับกลิ่นของมันทำให้เขาคืนไส้ *ข้าต้องจับตาดูหมอนั้นไว้* เซ็ตต์คิด

“รวมพล!” เสียงตะโกนดังขึ้นในฉับพลัน จากกว่าสิบคน และกระจายไปทั่วทุกส่วนของค่ายพักบนยอดเนินอย่างรวดเร็ว “คนของหน่วยพิทักษ์ราตรี! รวมพลที่กองไฟกลาง!”

เซ็ตต์ขมวดคิ้วและกินซุบจนหมดก่อนเดินตามคนอื่นๆ ไป

หมี่เผ่ายืนหน้ากองไฟโดยมีสมอลวู้ด, ลีอก, ไวเซอร์ส และเบลน ยืนเรียงแถวอยู่ข้างหลัง มอร์มอนต์สวมผ้าคลุมไหล่ขนสัตว์หนาสีดำ เรเวนของเขายืนใช้ขลุ่ยดำอยู่บนไหล่ *ไม่ใช่เรื่องดีแน่* เซ็ตต์เบียดตัวอยู่ระหว่างเบอร์นาร์รฟ์มน้ำตาลและคนของซาโดว์ทาวเวอร์ เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้า ยกเว้นผู้พิทักษ์ที่เฝ้าเวรในป่าและผู้ที่อยู่ยามบนปรางกรวงแหวน มอร์มอนต์ก็กระแอมและถ่มน้ำลายซึ่งกลายเป็นน้ำแข็งก่อนจะกระทบพื้น “เหล่าพี่น้อง” เขาเอ่ย “คนของหน่วยพิทักษ์ราตรี”

“คน!” เรเวนของเขากรี๊ดร้อง “คน! คน!”

“พวกคนเถื่อนกำลังเคลื่อนพล ออกเดินทางตามลำธารน้ำนมลงจากเทือกเขา ธอเรนเชื่อว่ากองหน้าของพวกมันจะมาถึงเราในอีกสิบวันจากนี้ นักรบที่คร่ำหวอดที่สุดของพวกมันจะอยู่กับฮาร์มาหัวหมาในกองหน้านั้น ส่วนที่เหลือน่าจะจัดเป็นกองหลัง หรือมาใกล้ๆ กับมานซ์ เรย์เดอร์ เอง ส่วน

นักรบอื่นๆจะกระจายกันไปตามเส้นทางเดินทัพ พวกมันมีพาหนะ วัว ล่อ ม้า ...แต่ก็น้อยมาก ส่วนใหญ่เดินเท้า แทบไม่มีอาวุธ และไม่ผ่านการฝึก อาวุธของพวกมันน่าจะทำได้ด้วยหินและกระดูกมากกว่าเหล็กกล้า ข้ายังมีตัวถ่วงเป็นผู้หญิง เด็ก ผุงเกะผุงแพะ และสมบัติพัสดภัณฑ์ทั้งหมด พุดสั้นๆก็คือ แม้จะมีจำนวนมาก แต่พวกมันก็มีจุดอ่อน...และ พวกมันไม่รู้ที่เราอยู่ที่นี้ หรือเราต้องภาวนาให้เป็นเช่นนั้น”

พวกมันรู้สึก เซ็ตต์คิด แก้อึ้งง้ำหนองเก่าๆ พวกมันต้องรู้แน่อยู่แล้ว โควรินครึ่งมือยังไม่กลับมาไม่ใช่ระอะ จาร์แมน บัคเวล ก็เหมือนกัน ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่งถูกจับได้ แก่ก็รู้แก่ใจดีว่าบ้านนี้พวกคนเถื่อนคงรีดข้อมูลจากสองคนนั้นไปแล้ว

สมอลวู้ดก้าวออกมา “มานซ์ เรย์เดอร์ ตั้งใจจะทลายผากำแพงและเปิดศึกครั้งใหญ่กับเจ็ดราชอาณาจักร เอาละ นั่นคือเกมที่ต้องมีผู้เล่นสองคน และพຽ່งนี้เราจะเปิดศึกกับเขา”

“เราจะนำกำลังทั้งหมดขี่ม้าออกไปตอนรุ่งสาง” หมี่เฒ่าบอกขณะที่เสียงพิมพาดังไปทั่วกลุ่มคนที่มาชุมนุม “เราจะขี่ม้าขึ้นเหนือและตีโอบไปทางตะวันตก กองหน้าของฮาร์มาคงผ่านไปเรียบร้อยแล้วตอนที่เรากลับมา เนินเขาที่อยู่เชิงเขี้ยวน้ำแข็งเต็มไปด้วยหุบเขาคดเคี้ยวคับแคบซึ่งเหมาะสำหรับการซุ่มโจมตี เส้นทางเคลื่อนทัพของพวกมันทอดยาวหลายไมล์ เราจะลงมือเล่นงานพวกมันหลายๆจุดพร้อมกัน และทำให้พวกมันเชื่อสนิว่าเรามีกันสามพัน ไม่ใช่สามร้อย”

“เราจะลงมืออย่างหนักและถอยออกมาก่อนที่จะพลม้าของพวกมันจะรวมตัวกันประจันหน้ากับเรา” ธอเรน สมอลวู้ด บอก “ถ้าพวกมันไล่ตาม เราจะปล่อยให้พวกมันไล่ตามให้สนุก จากนั้นก็จะวกกลับไปโจมตีอีก เราจะเผาเกวียนของพวกมัน ไล่พวกมันให้แตกกระจาย และฆ่าพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มานซ์ เรย์เดอร์ เองด้วย ถ้าเราเจอตัวเขา ถ้าพวกมันแตกกระเจิง กลับบ้าง เราก็นชนะ ถ้าไม่ เราจะไล่ตีพวกมันไปจนถึงผากำแพง และทำให้พวกมันต้องทิ้งซากศพไว้เป็นทางตามหลังเลยทีเดียว”

“พวกมันมีกันหลายพันนะ” ใครบางคนตะโกนมาจากด้านหลังเซ็ตต์

“เราจะตาย” นั่นคือเสียงของมัสลินที่แผ่วจางด้วยความหวาดกลัว
“ตาย” เรเวนของมอร์มอนต์กรีดร้องพลางตีปีกสีดำ “ตาย ตาย
ตาย”

“พวกเราหลายคน” หมีเฒ่าว่า “หรืออาจจะทั้งหมดเลยก็ได้ แต่ก็
เหมือนที่ลอร์ดผู้บัญชาการท่านอื่นกล่าวไว้เมื่อหนึ่งพันปีก่อน นั่นคือเหตุผล
ที่เราสวมชุดดำ จงจำคำปฏิญาณตนของเจ้าให้ดีเถิด พี่น้อง เพราะเราคือดาบ
ในความมืด คือผู้พิทักษ์บนกำแพง...”

“คือไฟที่แผดเผาความเหินห่าง” เซอร์มัลลาตอร์ ล็อก ชักดาบยาว
ออกมา

“คือแสงที่นำมาซึ่งรุ่งอรุณ” คนอื่นๆ ขานรับ และมีดาบชักออกจากฝัก
มากขึ้น

จากนั้น ทุกคนก็ดึงดาบออกจากฝักและมีดาบเกือบสามร้อยเล่ม
ชูขึ้นฟ้าขณะที่เสียงจากคนจำนวนเท่ากันตะโกน “คือแดร็กที่ปลุกผู้หลับใหล!
คือโลที่ปกป้องอาณาจักรมนุษย์!” เซ็ตต์ไม่มีทางเลือกนอกจากเปล่งเสียง
ตามคนอื่นๆ บรรยากาตเป็นหมอกมัวจากลมหายใจของพวกเขาขณะที่แสงไฟ
ต้องดาบเป็นประกาย เขาพอใจที่เห็นลาร์ก ตีนแมว และดอนเนล ฮิลล์
หน้าหวาน ร่วมตะโกนด้วย รวากับเป็นไอ้จิ้งเหมือนคนอื่นๆ แบบนั้นดีแล้ว
ไม่มีประโยชน์ที่จะดึงความสนใจของคนอื่นในยามที่ใกล้จะถึงเวลาเช่นนี้

เมื่อเสียงตะโกนซาลง เขาก็ได้ยินเสียงลมปะทะปราการรวงแหวนอีกครั้ง
เปลวไฟหมุนวนและสั่นสะท้านราวกับพวกมันก็หนาวเหน็บ และในความเงียบ
ฉับพลันนั่นเอง เจ้าเรเวนของหมีเฒ่าก็ส่งเสียงดังร้องกาๆ และพูดซ้ำอีกครั้ง
ว่า “ตาย”

นกผลาด เซ็ตต์คิดขณะที่พวกเจ้าหน้าที่ส่งเล็กรวมพล เตือนทุกคน
ให้กินให้อิ่มและนอนหลับให้สนิทในคืนนี้ เซ็ตต์คลานเข้าไปใต้ผ้าขนสัตว์ที่ใกล้
ฝูงสุนัข สมองเต็มไปด้วยสารพัดสิ่งที่อาจผิดพลาด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคำ
ปฏิญาณบ้าๆนั้นทำให้พวกเขาคนใดคนหนึ่งเปลี่ยนใจ หรือพอลตัวจ้อยอาจ
ลืมเวลานัดและพยายามสังหารมอร์มอนต์ในช่วงยามสองแทนที่จะเป็นยามสาม
หรือมัสลินเกิดปอดกระเส้าขึ้นมา หรือใครบางคนกลายเป็นสายลับ หรือ...

เขาพบว่าตัวเองกำลังฟังเสียงแห่งรัตติกาล ลมส่งเสียงคล้ายทารก ร้องไห้จิ้งๆ และนานๆ ครั้งเขาได้ยินเสียงคน เสียงม้าร้อง เสียงท่อนพินลั่น จากกองไฟ แต่ไม่มีเสียงอื่นใด *เงียบเหลือเกิน*

เขาเห็นใบหน้าของเบสซาลอยอยู่ตรงหน้า *ไม่ใช่มีดหรือที่ซ้าอยากปักใส่เจ้า เขาอยากบอกนาง ซ้าเก็บดอกไม้ให้เจ้า กุหลาบป่า แทนซี และดอกไม้ถ้วยทอง ซ้าเสียเวลาตลอดเช้า* หัวใจของเขาเต้นรัวราวตีกลอง ดังจนเขาเกรงจะทำให้คนทั้งค่ายตื่น น้ำแข็งเกาะเคราที่อยู่รอบปากเขา *มันมาจากไหน เรื่องเบสซา* เวลาที่คิดถึงนางก่อนหน้านั้น เขาก็แค่นึกถึงสีหน้าท่าทางของนาง ยามใกล้ตาย เขาเป็นอะไรไป เขาหายใจแทบไม่ออก เขาผล็อยหลับไปหรือ เขาลุกขึ้นคุกเข่า และอะไรบางอย่างที่เปียกและเย็นก็กระทบจมูก เซ็ตต์เงยหน้าขึ้น

หิมะกำลังตก

เขารู้สึกถึงน้ำตาที่จับตัวแข็งบนแก้ม *ไม่ใช่ธรรมชาติเลย* เขาอยากจะแผดร้องออกมา หิมะจะทำลายทุกอย่างที่เขาสู้ต่อสำหรับทำ แผนการอันรอบคอบทั้งหมดของเขา หิมะตกหนัก เกล็ดสีขาวยตกหนาลงมารอบตัวเขา พวกเขาจะหาเสบียงอาหารเจอได้อย่างไรในหิมะ ไหนจะยังทางเดินสัตว์ป่าที่พวกเขาตั้งใจจะใช้เพื่อมุ่งหน้าไปทางตะวันออกด้วย *พวกนั้นจะไม่ต้องใช้ไคเวนหรือแบนเนนในการตามล่าเราด้วย ไม่เลยถ้าเราย่ำไปบนหิมะตกใหม่ และหิมะยังบดบังสัญญาณของพื้นดินอีกด้วย* โดยเฉพาะตอนกลางคืน *ม้าอาจสะดุดรากไม้ สะดุดหินขาหัก เราจบแล้ว* เขาตระหนัก *จบตั้งแต่ยังไม่เริ่ม เราแพ้แล้ว* จะไม่มีชีวิตเยี่ยงท่านลอร์ดสำหรับลูกชายคนจับปลิง ไม่มีป้อมของตัวเอง เมีย หรือมงกุฎ มีเพียงดาบของคนเถื่อนปักท้องกับหลุมศพไร้ป้าย *หิมะพรากทุกอย่างไปจากซ้า...หิมะเวรตะไล...*

หิมะเคยทำลายเขามาแล้วครั้งหนึ่ง หิมะและหมูกที่เขาเลี้ยงไว้

เซ็ตต์ลุกขึ้นยืน ขาของเขาแข็ง และเกล็ดหิมะที่โปรยปรายก็เปลี่ยนให้คบไฟที่อยู่ไกลๆ กลายเป็นแสงสีส้มเลือนจาง เขารู้สึกราวกับถูกโจมตีด้วยฝูงแมลงหนาวัยนีสีซีดขาว พวกมันลงเกาะไหล่ เกาะหัว บินชนจมูกและตาของเขา เขาสทและปิดม่านออกไป *แซมเวล ทาร์ลี* เขานึกขึ้นได้ *ซ้ายังจัดการ*

กับเซอร์ทอมมัสวอนนั้นได้ เขาพับผ้าพันคอรอบใบหน้า ดึงสูดขึ้นสวม และเดินสาวเท้าผ่านค่ายไปยังที่นอนของไอ้ซี้ชลาดนั้น

หิมะตกหนักเสียงจนเขาหลงทางท่ามกลางกระจโงม แต่ท้ายที่สุดเขาก็เห็นผ้ากันลมผืนเล็กๆ ที่ไอ้เด็กอ้วนซิงไว้ให้ตัวเองระหว่างกอนหินกับกรงเรเวน ทาร์ลีนอนจมอยู่ใต้กองผ้าห่มขนสัตว์สีดำและขนเฟอร์ยุ่งๆ หิมะปลิวเข้ามาปกคลุมเขา ดูเหมือนภูเขาวนกลมที่หยุ่นนุ่ม เสียงเหล็กกล้ากระชับกับหนังแผ่วจางเหมือนความหวังขณะที่เซ็ตต์ดึงกริชออกจากฝัก เรเวนตัวหนึ่งร้อง *แคว๊ก* อีกตัวพิมพ์ว่า “สโนว์” ขณะมองผ่านซี่กรงด้วยดวงตาสีดำ ตัวแรกเพิ่มคำว่า “สโนว์” บ้าง เขาค่อยๆ ขยับผ่านพวกมัน วางเท้าแต่ละข้างอย่างระมัดระวัง เขาจะตะปบมือซ้ายบนปากของเด็กอ้วนเพื่ออุดเสียงร้องของมัน จากนั้น...

ปึนนนนนนนนนนนน

เขาซังก์เท้ากลางอากาศ กลืนคำสาปแข่งขณะที่เสียงเป่าเขาตั้งขึ้นทั่วค่ายเบาบางและห่างไกล กระนั้นก็ไม่ผิดไปได้ *ไม่ใช่ตอนนี้ ให้ตายเถอะ ไม่ใช่ตอนนี้!* หมีเฒ่าซ่อนคนเฝ้าระวังไว้ในดงไม้รอบกำแพงเพื่อเตือนภัยหากมีคนเข้ามาใกล้ จาร์แมน บัคเวล กลับจากบันไดยักษ์กระมัง เซ็ตต์เดา หรือไม่ก็ไควรินครึ่งมือกลับจากช่องเขาไทยหวน เสียงเป่าเขาหนึ่งครั้งคือการแจ้งว่ามีพี่น้องกลับมา ถ้าเป็นครึ่งมือจริงๆ จอน สโนว์ ก็อาจรอดตายกลับมากับเขาด้วย

แซม ทาร์ลีสูกขึ้นนั่งจ้วงเจียและจ้องหิมะอย่างงงๆ เหล่าเรเวนต่างร้องกาๆ เสียงดังหนวกหู และเซ็ตต์ก็ได้ยินเสียงสุนัขของเขาหอน *คนครึ่งค่าย ตื่นหมดแล้ว* นิ้วที่อยู่ใต้วงมือของเขาทำด้ามกริชไว้ขณะรอให้เสียงเจียบ มันเจียบไปไม่ทันไรก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง ตั้งขึ้นและนานขึ้น

ปึนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน

“ทวยเทพ” เขาได้ยินแซม ทาร์ลีสครางเบาๆ เด็กอ้วนถลาขึ้นคุกเข่าเท่าติดอยู่ในผ้าคลุมไหล่กับผ้าห่ม เขาเตะมันออกและเอื้อมมือไปหยิบเสื้อเกราะโซ่ถักที่พาดไว้บนโซดหินใกล้ๆ ขณะที่สวมผ้าผืนใหญ่ลงทางศีรษะและขยับยุกยิกไปมาให้เรียบร้อย เขาก็เห็นเซ็ตต์ยืนอยู่ที่นั่น “สองครั้งใช้ไหม” เขาถาม “ข้าฝันว่าข้าได้ยินเสียงดังสองครั้ง...”

“ไม่ได้ฝัน” เช็ตต์ตอบ “สองครั้งคือการเตือนให้ผู้พิทักษ์ติดอาวุธ สองครั้งแปลว่าศัตรูใกล้เข้ามา มีชวานอยู่ตรงนั้นและมีคำว่า หมูอ้วน เขียนอยู่ เจ้าเด็กอ้วน สองครั้งหมายถึง คนเถื่อน” ความกลัวมันโอบหน้ากลมเป็นนั้น ทำให้เขาอยากหัวเราะ “ขอให้พวกมันไปลงนรกทั้งเจ็ดให้หมด ฮาร์มา มานซ์ เรย์เดอร์ สมอลวู้ดเฮงชวย ไทเนเขาบอกว่าพวกนั้นจะมาไม่ถึงเราไป อีก...”

ปึ๊นนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน

เสียงนั้นดังต่อไปเรื่อยๆ จนดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด พวกนกเรเวน กระพือปีกและกรี๊ดร้อง บินกันว่อนอยู่ในกรงและชนซีกรง และทั่วทั้งค่าย เหล่าพี่น้องของหน่วยพิทักษ์ราตรีก็ลุกขึ้น สวมเกราะ คาดเข็มขัดดาบคว้า ขวานศึกและคันธนู แซมเวล ทาร์ลี ยืนตัวสั่น ใบหน้าเป็นสีเดียวกับหิมะ ที่ตกพรูรอบตัวพวกเขา “สาม” เขาพูดเสียงแหลมกับเช็ตต์ “นั่นเท่ากับ สามครั้ง ข้าได้ยินสามครั้ง พวกเขาไม่เคยเป่าสามครั้งมาก่อนเลย ไม่ได้เป่า มาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว สามครั้งหมายถึง...”

“...อมนุษย์” เช็ตต์เอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะกึ่งร้องไห้ และทันใดนั้นทางเก่งในของเขาก็เปียก เขารู้สึกได้ถึงปัสสาวะที่ไหลลงมาตามขา และเห็นไอน้ำลอยขึ้นมาจากด้านหน้าทางเก่ง

เจมี

ลมตะวันออกเฉียงใต้พัดผ่านเรือนผมยุ่งเหยิงของเธอ แผลเบาและกรุ่นหอมดูจ
นิ้วของเซอร์ซี เธอได้ยินเสียงนกร้อง และรู้สึกถึงแม่น้ำที่เคลื่อนไหวอยู่
ใต้ท้องเรือทุกจักรวรรดิที่ส่งพวกเขาเล่นไปสู่ออรุณสีชมพูเรือ หลังจาก
อยู่ในความมืดมาแสนนาน โลกดูงดงามอ่อนหวานจนเจมี แลนนิสเตอร์ รู้สึก
วิงเวียน *ข้ายังไม่ตาย และมาแสงตะวัน* เสียงหัวเราะระเบิดออกจากริมฝีปาก
ของเธอ จับปล้นทันใดคล้ายนกกระทาดออกจากที่ซ่อน

“เงียบ” หญิงสาวพิมพ์ไฉนล่าคอด้วยสีหน้าบึ้งตึง ความบึ้งตึงเหมาะ
กับใบหน้าแบนแบบบ้านๆ ของนางมากกว่ารอยยิ้ม ไม่ใช่ว่าเจมีเคยเห็นนางยิ้ม
หรอก เขาหาความบันเทิงด้วยการวาดภาพนางสวมอาภรณ์ใหม่ชุดหนึ่งของ
เซอร์ซีแทนเสื้อกั๊กหนังตอกหมุดทั้งตัว นางก็คงเหมือนจับแม่วัวไปสวมชุด
ผ้าไหมนั่นละ

แต่แม่วัวกรรเซียงเรือได้ ใต้กางเกงรัดเขาสีน้ำตาลเนื้อหยาบของนาง
คือร่องที่เหมือนเชือกไม้ และกล้ามเนื้อที่แขนยาวๆ ของนางก็เหยียดตึงใน
แต่ละจักรวรรดิเซียง แม้จะกรรเซียงมาครึ่งคืนแล้ว แต่นางก็มีได้แสดงวีแวว
ของความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งไม่เหมือนกับในกรณีของลูกพี่ลูกน้องเขา เซอร์
คลีออส ที่ต้องออกแรงกรรเซียงอีกอันอย่างหนัก *รูปลักษณะ* ของนางเป็นหญิง
ชาวบ้านร่างใหญ่แข็งแรง แต่กลับพูดจาจุกจุกผู้ดีมีตระกูล ทั้งยังพกดาบยาว
กับกริช อา แต่นางใช้เป็นหรือเปล่า เจมีตั้งใจจะหาคำตอบทันทีที่เขากำจัด
โซ่ตรวนที่สวมอยู่ได้

เขาสวมตรวนเหล็กที่ข้อมือและข้อเท้าซึ่งเชื่อมกันด้วยโซ่หนักที่ยาวไม่เกินหนึ่งฟุต “เจ้าคงคิดว่าคำพูดของข้าในฐานะเลนนิสเตอร์คนหนึ่งไม่ดีพอสินะ” เขาเหินบตอนที่พวกนั้นใส่ตรวน ถึงตอนนั้นเขาก็เมามากแล้วด้วยฝีมือแคทลิน สตาร์ค เขาจำการหลบหนีจากริเวอร์รันของพวกเขาได้แค่บางเลี้ยวส่วนเท่านั้น มีปัญหาบางอย่างกับผู้คุม แต่หญิงร่างใหญ่เอาชนะเขาได้ จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นบันไดที่ทอดยาวไม่สิ้นสุด วนไปมาไม่สุดสิ้น แข็งขาของเขาอ่อนปวกเหมือนต้นหญ้าและเขาก็สะดุดล้มสองหรือสามครั้ง จนหญิงผู้นี้ต้องให้เขาเกาะแขน ระหว่างทางมีคนเอาผ้าคลุมไหล่แบบนักเดินทางพันร่างของเขาและโยนเขาลงไปไว้ที่กันเรือ เขาจำได้ว่าได้ยื่นทานหญิงแคทลินบัญชาการให้ใครสักคนยกประตูเหล็กของประตูน้ำขึ้น นางกำลังจะส่งเซอร์คลีออส เพรย์กลับคิงส์แลนด์ พร้อมเงื่อนไขใหม่สำหรับราชินี นางประกาศด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีใครกล้าโต้แย้ง

เขาคงกลับไปในตอนนั้น เหล่าอรุณทำให้เขาง่วง และเขาก็รู้สึกดีที่ได้ยืดเหยียดกาย อันเป็นความสำราญที่โซ่ตรวนในห้องขังไม่ยอมให้ทำได้ เจมีหัดนั่งหลับนกขณะมีม้าเดินทั่วมานานแล้ว นี่จึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นกว่า *ที่เรียน* ต้องหัวร่ออหายน่าได้ยื่นว่าข้ากลับตลอดการหลบหนี แต่ตอนนี้เขาตื่นแล้วและเครื่องพันธนาการนี้ก็ไร้ราคา “ท่านหญิง” เขาตะโกน “ถ้าท่านช่วยตัดโซ่พวกนี้ ข้าจะช่วยกรรเชียงเรือให้”

นางซักสีหน้าอีกครั้ง ใบหน้านั้นเครียดขมึงด้วยความไม่ไว้ใจ “ท่านต้องใส่โซ่ตรวนต่อไป ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี”

“เจ้าคิดว่าจะกรรเชียงเรือไปจนถึงคิงส์แลนด์เลยหรือ แม่สาว”

“เรียกข้าว่าเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่สาว”

“ชื่อของข้าคือเซอร์เจมี ไม่ใช่ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี”

“ท่านจะปฏิเสธว่าไม่ได้ปลงพระชนม์พระราชินีหรือ”

“เปล่า แล้วเจ้าปฏิเสธเพศของตัวเองหรือไม่เล่า ถ้าใช่ ก็ถอดกางเกงให้ข้าดูสิ” เขาส่งยิ้มใส่ชื่อให้นาง “ข้าว่าจะขอให้เจ้าถอดเสื้อ แต่จากท่าทางของเจ้า นั่นคงพิสูจน์อะไรไม่ได้มากนักหรอก”

เซอร์คลีออสขุ่นมัว “ญาติข้า โปรดรักษามารยาทด้วย”

เลือดแล่นนิสเตอร์ของคนผู้นี้เจือจางนัก คลีออสเป็นลูกของท่าน อาเจินนาของเขากับไอ้จิ้งเฮอร์มอน เฟอร์รี่ ผู้ใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัวลอร์ด ไทวิน แล่นนิสเตอร์ นับตั้งแต่วันที่แต่งงานกับน้องสาวของเขา และเมื่อลอร์ด วัลเดอร์ เฟอร์รี่ นำป้อมแฝดเข้าร่วมสงครามโดยถือข้างริเวอร์รัน เซอร์เอ็ดมอนด์ ก็เลือกภักดีต่อภรรยาแทนบิดาตัวเอง *คาสเตอร์ลีร็อกได้สิ่งที่แย่มากที่สุดจากการ ต่อรองนั้น* เจมีคิด เซอร์คลีออสหน้าตาเหมือนนิวซีล สู้เหมือนท่าน และมีความกล้าเท่าแม่แกะตัวที่กล้าเป็นพิเศษ ท่านหญิงสตาร์คลีย์จะปล่อยเขา เป็นอิสระหากเขานำสารของนางไปส่งให้ที่เรียน และเซอร์คลีออสก็สาบานอย่าง จริงจังว่าจะทำเช่นนั้น

พวกเขาทุกคนกล่าวคำสาบานในท้องขังนั้น ส่วนใหญ่คือเจมี นั่นคือ ข้อแลกเปลี่ยนของท่านหญิงแคทลินในการยอมปล่อยตัวเขา นางจ่อปลายดาบ ของแม่สาวร่างใหญ่ที่หัวใจของเขาขณะเอ่ยว่า “จงสาบานว่าท่านจะไม่จับอาวุธ เข้าทำหั้นสตาร์คหรือทอลล์อีก จงสาบานว่าท่านจะบังคับน้องชายของท่านให้ทำ ตามคำมั่นที่ว่าจจะคืนลูกสาวของข้ากลับมาอย่างปลอดภัย สาบานด้วยเกียรติ ของท่านในฐานะอัศวิน ด้วยเกียรติของท่านในฐานะแล่นนิสเตอร์คนหนึ่ง ด้วยเกียรติของท่านในฐานะพี่น้องร่วมสาบานแห่งหน่วยราชองครักษ์ สาบาน ด้วยชีวิตของพี่สาวท่านและบิดาท่านและบุตรชายท่าน สาบานต่อทวยเทพ ทั้งเก่าและใหม่ และข้าจะส่งท่านกลับไปหาพี่สาวของท่าน ถ้าปฏิเสธ ข้าจะเอา เลือดท่าน” เขาจำความรู้สึกเมื่อปลายแหลมของดาบแทงทะลุเสื้อผ้าโกโรโกโส ของเขาขณะที่นางบิดปลายดาบได้

ข้าสงสัยจริงๆว่าสังฆราชคิดอย่างไรเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของคำสาบาน ที่กล่าวตอนเมาหัวทึม ถูกตีตรวนกับผนัง และมีดาบจี้หน้าอกแบบนี้ เจมี ไม่ได้กังวลจริงจังอะไรกับคำลวงครั้งใหญ่นั้น หรือเรื่องทวยเทพที่เขาอ้างว่า นับถือ เขาจำได้ว่านี่ที่ท่านหญิงแคทลินตะคอกว่าในท้องขังของเขาได้ นางช่างพิลึก นึกที่ฝากชีวิตบุตรสาวไว้กับชายที่ไร้เกียรติ แม้นางจะไม่กล้าไว้วางใจเขาเท่าใดนัก ก็ตาม นางฝากความหวังไว้กับที่เรียน ไม่ใช่ข้า “บางทีนางอาจไม่ได้โง่เท่าไรนัก ก็ได้” เขาพูดออกมาดังๆ

หญิงผู้คุมตัวเขาเข้าใจผิด “ข้าไม่ได้โง่ แล้วก็ไม่ได้หูหนวกด้วย”

เขาสูสภาพกับนาง การล้อเลียนหญิงผู้นี้เป็นเรื่องง่ายจนไม่มีอะไรทำทายเป็น
“ข้าพุดกับตัวเอง และไม่ได้หมายถึงเจ้า นี่เป็นนิสัยที่เกิดได้ง่ายในห้องซัง”

นางขมวดคิ้วใส่เขา ดันกรรเชียงไปข้างหน้า ดิ่งกลับมา ดันไปข้างหน้า
โดยไม่พุดอะไร

พุดมากพอๆกับความงามบนใบหน้า “จากวาจาของเจ้า ข้าเชื่อว่าเจ้า
มีกำเนิดสูงส่ง”

“พ่อของข้าคือเซลวินแห่งทาร์ธ หรือลอร์ดแห่งอีเวนพอลล์ด้วยความ
เมตตาของทวยเทพ” แม้แต่คำตอบนั้นก็เอ่ยออกมาอย่างไม่เต็มใจ

“ทาร์ธ” เจมีพุด “หินยักษ์น่าสะพรึงกลัวในทะเลแคบ เท่าที่ข้าจำได้
และอีเวนพอลล์ก็สวมวิกดีต่อสตร์มส์เอนด์ เจ้ามารับใช้รอบบ์แห่งวินเทอร์-
เฟลได้อย่างไร”

“ข้ารับใช้ท่านหญิงแคทลินต่างหากเล่า นางบัญชาให้ข้านำท่านไปส่งให้ถึง
มือห้องชายของท่าน ที่เรียน ที่คิงส์แลนดิง อย่างปลอดภัยโดยมิให้ต่อปาก
ต่อคำกับท่าน เจียบเถอะ”

“ข้าเอียนความเจียบเต็มทนแล้ว แม่หญิงเอ๋ย”

“เช่นนั้นก็สนทนากับเซอร์คลีออส ข้าไม่เสวนากับปีศาจร้าย”

เจมีส่งเสียงฮาลั่น “แถวนี้มีปีศาจร้ายด้วยระอะ ซ่อนอยู่ที่ใต้น้ำ หรือว่า
อยู่ในดงวิลโลว์ที่บนหนานั้น แล้วข้าไม่มีดาบเหนียนะ!”

“ชายผู้ละเมิดที่สาวตน ปลงพระชนม์พระราช และโยนเด็กไร้เดียงสา
ลงมาให้ตาย หากควรได้สมญาอื่นใด”

ไร้เดียงสาระอะ ไร้เด็กตัวแสนนั้นสอดแนมเรา เจมีก็แค่ปรารถนาจะ
อยู่กับเซอร์ซีตามลำพังสักชั่วโหมง การเดินทางขึ้นเหนือของพวกเขาเป็นความ
ทรมาณอันยาวนาน การได้เห็นนางทุกวัน แต่ไม่อาจแตะต้องสัมผัส และรู้ว่า
โรเบิร์ตเดินมาโซเซขึ้นเตียงนางทุกคืนในบ้านเทียมที่ลั่นเอี้ยดอัดคันใหญ่หนั้น
ที่เรียนพยายามเอาอกเอาใจเขาอย่างเต็มที่ แต่มันไม่เพียงพอ “พุดถึงเซอร์ซี
ให้ดีๆหน่อย แม่หญิง” เขาเตือนนาง

“ข้าชื่อเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่หญิง”

“เจ้าจะสนใจทำไมว่าปีศาจร้ายเรียกเจ้าว่าอะไร”

“ข้าชื่อเบรียนน” นางเอ่ยซ้ำ หน้าแนบดูจสุ่นขล้าเนื้อ

“เลดีเบรียนนั้นหรือ” นางดูดีดัดจนเจมีสำเนียงได้ถึงจุดอ่อน “หรือเซอร์เบรียนนจะต้องรสนิยมของเจ้ามากกว่า” เขาหัวเราะ “ไม่หรอก ข้าเกรงว่าจะไม่ใช่ เจ้าอาจล่อให้แม่วุ่นมึนใส่สายคาดบังเหียน เกราะคอ เกราะหัว และพันธามันด้วยผ้าไหมทั้งตัวได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะข่มเข้ารบได้”

“ญาติเจมี ได้โปรดเถอะ เจ้าไม่ควรพูดจาหยาบคายเช่นนั้น” ใต้ผ้าคลุมไหล่ของเขา เซอร์คลีออสสวมเสื้อคลุมที่ปักรูปป้อมแฝดของตระกูลเฟรย์ และราชสีห์ทองของแลนนิสเตอร์ “เราต้องไปอีกไกล อย่าทะเลาะกันเองเลย”

“เวลาข้าทะเลาะ ข้าทะเลาะด้วยดาบต่างหาก นี่ข้ากำลังสนทนากับท่านหญิงผู้นี้อยู่ ไหนบอกข้าซิ แม่หญิง ว่าหญิงบนเกาะทาร์ธหน้าตาบ้านๆ เหมือนเจ้าหมดหรือเปล่า ถ้าใช่ ข้าก็เวทนาผู้ชายที่นั่นเหลือเกิน พวกเขาอาจไม่เคยรู้ว่าผู้หญิงแท้ๆ หน้าตาเป็นอย่างไร เพราะอยู่บนภูเขาน้ำแข็งกลางทะเลแบบนี้”

“ทาร์ธเป็นสถานที่สวยงาม” หญิงสาวตะคอกกระหว่างที่กรรเชียง “ได้สมญาว่าเกาะไพลิน เจียบเถอะ เจ้าปีศาจ เว้นแต่ท่านอยากทำให้ข้าอุปกาท่าน”

“นางก็หยาบคายเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ” เจมีถามเซอร์คลีออส “แม่ข้าจะต้องยอมรับว่านางกล้ามากก็ตาม มีคนไม่มากนักหรอกนะที่กล้าเรียกข้าว่าปีศาจต่อหน้าต่อตา” ถึงข้าจะแน่ใจว่าพวกเขาเรียกกันคะนองปากกลับหลังข้าก็เถอะ

เซอร์คลีออสกระแอมอย่างทำอะไรไม่ถูก “ท่านหญิงเบรียนนฟังคำสั่งงเหล่านี้มาจากแคทลิน สตาร์ค ไม่ต้องสงสัยเลย พวกสตาร์คไม่มีหวังจะเอาชนะท่านด้วยดาบได้ ท่านเซอร์ ตอนนี่จึงทำสงครามด้วยวาจาอาบยาพิษแทน”

พวกเขาเอาชนะข้าด้วยดาบได้แล้วต่างหาก ใต้ที่มู่ไรคาง เจมียิ้มอย่างรู้ทัน คนอื่นจะอ่านความหมายสารพัดได้จากรอยยิ้มรู้เท่าทัน ถ้าเรายอมให้อ่าน ญาติคลีออสเชื่อเรื่องเหลวไหลนั้นจริงๆ หรือกำลังพยายามประจบประแจงเขาเป็นอะไรนะระหว่างหัวขี้เลื่อยผู้ซื่อสัตย์กับจอมประจบสอพลอ

เซอร์ค็ลืออสพูดต่ออย่างไม่อณาทร้อใจ “คนที่เชื่อว่าพี่น้องร่วมสาบาน
ตนแห่งหน่วยราชองครักษ์ทำร้ายเด็กได้ลงยอมไม่เข้าใจความหมายแห่ง
เกียรติยศ”

จอมประจบสอพลอ ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เจมิเองก็มารู้สึกเสียใจที่โยน
แบรนดอน สตาร์ค ลงจากหน้าต่างบานนั้น เซอร์ซีทำให้เขาทุกขใจไม่สิ้นสุด
หลังจากนั้น เมื่อเด็กนั้นไม่ยอมตาย “แกอายุเจ็ด ขวบนะ เจมิ” นางต่อว่าเขา
“ต่อให้แกเข้าใจสิ่งที่เห็น เราก็น่าจะขู่ให้แกกลัวจนหุบปากเงียบได้”

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าอยาก...”

“เจ้า *ไม่เคย* คิดนะสิ ถ้าเด็กนั้นฟื้นขึ้นมาและบอกพ่อของแกว่าเห็น...”

“ถ้า ถ้า ถ้า” เขาตั้งนางขึ้นนั่งตัก “ถ้าเด็กนั้นฟื้น เราจะบอกว่าจะแค้น
เราจะบอกว่าแกโกหก และถ้าเรื่องมันเลวร้ายถึงที่สุด ข้าจะสังหารเน็ต สตาร์ค
เสีย”

“จากนั้น เจ้าคิดว่า โรเบิร์ต จะทำอะไร”

“โรเบิร์ตอยากทำอะไรก็ตามใจ ข้าจะทำสงครามกับเขาถ้าต้องทำสงคราม
ซึ่งโยนเซอร์ซีที่นักขับลำน่าน่าจะเรียกขาน”

“เจมิ ปล่อยข้านะ!” นางบันดาลโทสะและดิ้นรนที่จะลุกขึ้น

แต่เขาก็กลับจับนางแทน นางขัดขืนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเผยอปากรับ เขา
ยังจำรสชาติของเหล้าองุ่นและกานพลูจากปลายลิ้นของนางได้ กายนางสั่นสะท้าน
เขาเลื่อนมือไปที่เสื้อรัดทรงของนางและกระซอก จิกผ้าไหมจนทรวงอกคู่นั้น
เป็นอิสระ และเด็กสตาร์คคนนั้นก็ถูกลืมไปชั่วคราว

หรือว่าเซอร์ซีเกิดนึกถึงเด็กนั้นขึ้นมาในภายหลังและจ้างผู้ชายที่ท่านหญิง
แคทลินพูดถึงไปจัดการให้เด็กนั้นไม่มีวันฟื้น ถ้าเซอร์ซีต้องการให้เด็กนั้นตาย
นางยอมส่งข้าไป ดูไม่น่าใช่เซอร์ซีเลยที่เลือกโจรกระจอกไปลงมือฆ่าอย่าง
ขอไปที่เช่นนั้น

ตามล่าน้ำเบื้องหน้า ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นส่องแสงระยิบระยับพรายบน
พื้นผิวน้ำที่ลมพัดกระโชก ชายฝั่งทางใต้เป็นดินสีแดง เรียบเหมือนถนน
ล่าน้ำสายเล็กๆ ส่งน้ำสู่ล่าน้ำใหญ่ ลำต้นผุๆ ของต้นไม้จมน้ำยืนต้นริมตลิ่ง
ชายฝั่งทางเหนือครึกครื้นกว่า เป็นผาหินสูงยี่สิบฟุตที่ปกคลุมด้วยดงต้นบีช

ไอ้ก และเซสตันด์ เจมีเห็นหอรระวังภัยอยู่บนเนินสูงข้างหน้า หอนั้นสูงชัน ทุกจังหวะการกรรเซียง เขาตูดอกตั้งนานก่อนที่เรือจะแล่นเข้าใกล้ว่ามันถูกทิ้งร้าง หินเก่าคร่ำคร่ามันมีเถาภูเขาขึ้นรกเรือ

เมื่อลมเปลี่ยนทิศ เซอร์คลีออสก็ช่วยหญิงร่างใหญ่กางใบ ใบเรือสามเหลี่ยมแข็งทำด้วยผ้าใบลายทางสีแดงและน้ำเงิน สีประจำตระกูลทอลล์ ซึ่งต้องก่อปัญหาใหญ่แน่หากเผชิญกับกองกำลังของแลนนิสเตอร์ในแม่น้ำนี้ แต่เนื้อคือใบเรือเดียวที่พวกเขา มี เบรียนน์บังคับหางเสือ เจมีกางครีบบ้างเรือโซ่ลั่นกรียวกราวยามเขาขยับ จากนั้นพวกเขาก็ทำความเร็วได้ดีขึ้น เมื่อทั้งลมและกระแสให้น้ำหนุนส่งการหนี “เราจะประหยัดเวลาเดินทางได้มากถ้าเจ้าไปส่งข้าให้พ่อข้าแทนน้องชายข้า” เขาแนะ

“บุตรสาวของท่านหญิงแคทลินอยู่ที่คิงส์แลนดิ้ง ข้าจะเดินทางกลับกับเด็กหญิงทั้งสอง หรือไม่ก็ไม่กลับเลย”

เจมีหันไปหาเซอร์คลีออส “ญาติข้า ขอขมมีดหน่อยเถอะ”

“ไม่ได้” หญิงสาวตัวเกร็ง “ข้าไม่ยอมให้ท่านมีอาวุธ” เสียงของนางแข็งกร้าวดุจหิน

นางกลัวข้าทั้งที่ข้าใส่ตรวน “คลีออส ดูท่าว่าข้าจะต้องขอให้เจ้าช่วย โทณผมให้เสียแล้ว ทั้งเราไว้ตามเดิม แต่โทณผมให้ที”

“เจ้าอยากให้ข้าโทณผมจนล้านเลี่ยนเลยงั้นรี” คลีออส เพรย์ ทาม

“คนทั้งอาณาจักรรู้จักเจมี แลนนิสเตอร์ ในฐานะอัศวินไร้เกราะผู้มีผมยาวสีทอง ชายหัวล้านที่มีเคราสกปรกสีเหลืองอาจผ่านไปโดยไม่มีใครผิตสังเกต ไม่ช้าต้องมีคนจำข้าได้ระหว่างที่ข้ายังถูกตีตรวนเช่นนี้”

กริซนั้นไม่คมอย่างที่พึงเป็น คลีออสออกแรงเถือเต็มที ทั้งเหนื่อและทั้งและโยนเคาะผมข้ามกราบเรือ ปอยผมสีทองลอยอยู่บนผิวน้ำก่อนที่จะคล้อยเคลื่อนไปอยู่หลังเรือ เมื่อผมยุ่งรุงรังหายไป เหาตัวหนึ่งก็คลานลงมาตามคอเจมีจับมันได้และใช้นิ้วโป้งบิดบี เซอร์คลีออสจับได้อีกหลายตัวจากหนังศีรษะของเขาและติดลงน้ำ เจมีเอาศีรษะจุ่มน้ำและสั่งให้เซอร์คลีออสลับมีดก่อนจะ让他 โทณ โคนผมสีเหลืองนี้สุดท้ายที่เหลืออยู่จนหมด เมื่อเสร็จแล้วก็ขริบเคราด้วย

เงาสะท้อนในน้ำเป็นชายที่เขาไม่รู้จัก ไม่เพียงศีรษะล้าน แต่เขายังดูเหมือนแก่ลงไปห้าปีในคุุได้ดินนั้น ใบหน้าตอซุบ ใบ้ตากลวงลึก และมีรั้วรอยที่เขาจำไม่ได้ว่าเคยมี *แบบนี้ซ้ำดูไม่เหมือนเซอร์ซีเท่าไร* นางต้องเกลียดเรื่องนี้แน่

พอเที่ยงวัน เซอร์คลีออสก็หลับ เสียงกรนของเขาดังเหมือนเปิดผสมพันธุ์ เจมิเหยียดตัวออกไปมองโลกที่เคลื่อนผ่าน หลังจากอยู่ในห้องซังมืดๆ ก้อนหินทุกก้อนและต้นไม้ทุกต้นล้วนน่ามหัศจรรย์

กระต๊อบขนาดห้องเดียวสองสามหลังเคลื่อนผ่านมาแล้วผ่านไป ต่างตั้งอยู่บนเสาสูงที่ทำให้มันดูคล้ายนกกระสา แต่ไม่ปรากฏวิเวกผู้อาศัย นกบินเหนือศีรษะหรือส่งเสียงร้องจากหมู่ไม้ริมชายน้ำ และเจมิก็เห็นปลาสีเงินพุ่งปราดไปในห้วงน้ำ *ปลาเทราต์ทัल्ली นี่คือลางร้าย* เขาคิด จนกระทั่งเห็นสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่า นั่นคือท่อนไม้ลอยน้ำท่อนหนึ่งที่เรือแล่นผ่านกลับกลายเป็นศพไร้เลือดและบวมอืด ผ่าคลุมไหล่พันกับรากไม้ล้ม เป็นสีแดงเข้มของแลนนิสเตอร์อย่างไม่ผิดไปได้ เขาก็สงสัยว่าศพนั้นอาจเป็นใครสักคนที่เขารู้จัก

ลำน้ำสาขาของแม่น้ำสามง่ามคือช่องทางที่สะดวกที่สุดในการลำเลียงสินค้าและผู้คนข้ามดินแดนลุ่มแม่น้ำ ยามบ้านเมืองสงบ พวกเขาจะพบชาวประมงในเรือ เรือชนข้าวถือไปตามน้ำ พ่อค้าขายเข็มและผ้าเป็นพับจากร้านลอยน้ำ บางทีอาจพบเรือลีสต์ใสของพวกมัมเมอร์ที่มีใบเรือเป็นผ้าปักสีต่างๆ ร่วมห้าสิบปี พายทวนน้ำจากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง และจากปราสาทแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง

แต่สงครามได้สร้างความเสียหาย พวกเขาแล่นเรือผ่านหมู่บ้านหลายแห่งโดยไม่พบชาวบ้าน อวนว่างเปล่าที่ถูกกริดและฉีกขาดและแขวนห้อยจากต้นไม้คือร่องรอยเดียวของชาวประมง สาวน้อยนางหนึ่งที่กำลังให้น้ำม้าควบจากไปทันทีที่เห็นใบเรือของพวกเขา ต่อมาพวกเขาผ่านกลุ่มฆวนาราวสิบสองคนกำลังขุดดินในทุ่งนาใต้ซากบ้านหอคอยที่ถูกเผา คนพวกนั้นมองพวกเขาด้วยสายตาขุ่นมัว และหันกลับไปทำงานทันทีที่เห็นว่าเรือนั้นไม่ได้มาร้าย

แม่น้ำง่ามแดงนั้นกว้างและไหลช้า คดเคี้ยวเลี้ยวลดด้วยคั้งโค้งต่างๆ มีเกาะเล็กๆ ที่มีปารกเรือกระจายอยู่เป็นระยะ รวมทั้งมีสันดอนทรายและ

ต่อไม้ที่อยู่หนาแน่นใต้ผิวน้ำ ทว่าเบรียนน์ดูจะมีสายตาแหลมคมในการจับ
อันตรายต่างๆ และดูจะหาช่องทางไปได้เสมอ เมื่อเจมีเอ่ยชมนางที่มีความรู้
เกี่ยวกับแม่น้ำสายนี้ นางก็มองเขาอย่างคลางแคลงและบอกว่า “ข้าไม่รู้จัก
แม่น้ำนี้หรอก ทาร์ชเป็นเกาะ ข้าหัดกรรเซียงเรือและแล่นเรือเป็นก่อนจะเคย
นั่งบนหลังม้าเสียอีก”

เซอร์คลีออสลุกขึ้นนั่งและขี้ตา “ทวยเทพ ข้าปวดแขนไปหมด หวัง
ว่าลมจะพัดไปเรื่อยๆ” เขาทำจมูกพุดพิด “ข้าได้กลิ่นฝน”

เจมีอยากให้ฝนตกหนักๆ คุกใต้ดินของริเวอร์รันไม่ใช่สถานที่สะอาด
ที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร ตอนนี้อากาศส่งกลิ่นคล้ายเนยแข็งบูดแล้ว

คลีออสหรือที่ตามองตามแม่น้ำไป “ควันนี่”

นิ้วสีเทาหอมๆ กวักเรียกพวกเขาให้เดินหน้าต่อ มันลอยขึ้นมาจากตลิ่ง
ทางใต้ไกลออกไปหลายไมล์ บิดและม้วน เบื้องใต้ เจมีเห็นซากควันกรุ่นของ
อาคารหลังใหญ่และตันโอ๊กที่เต็มไปด้วยศพผู้หญิง

พวกอิกกาแทบยังไม่ทันได้เริ่มจิกกินศพ เชือกเส้นบางบาดเนื้ออ่อนๆ
ที่ลำคอของพวกนางเป็นแผลลึก และยามลมพัด ร่างของพวกนางก็บิดและ
แกว่งไหว “นี่ไม่ใช่การกระทำของอัศวินผู้กล้า” เบรียนน์พุดเมื่อพวกเขา
เข้าไปใกล้พอจะเห็นได้ชัด “ไม่มีอัศวินที่แท้จริงคนใดยอมรับการสังหารโหด
ตามอำเภอใจเช่นนี้”

“อัศวินที่แท้จริงพบเห็นสิ่งเลวร้ายกว่านี้ทุกครั้งทีออกศึก แม่หญิง”
เจมีว่า “และทำเรื่องเลวร้ายกว่านี้ด้วย”

เบรียนน์เบนทางเสือเรือเข้าฝั่ง “ข้าจะไม่ทิ้งผู้บริสุทธิ์ไว้เป็นอาหารของ
อิกกา”

“แม่หญิงใจดำ พวกอิกกาก็ต้องกินเช่นกัน แล่นเรือต่อไปและอย่าไปยุ่ง
กับคนตายเลยนะ แม่หญิง”

พวกเขาขึ้นฝั่งที่เหนือน้ำเลยจากจุดที่ตันโอ๊กใหญ่เอนย่นลงมาในลำน้ำ
ขณะที่เบรียนน์ลัดใบเรือ เจมีก็ปีนขึ้นจากเรืออย่างทุลักทุเลเพราะโซ่ตรวน น้ำ
ในแม่น้ำงำมแดงเข้าไปเต็มร่องเท้าบูตและซึ่มเข้ากางเกงรัดเข้าขาตๆ ของเขา
เขาคุกเข่าลงกลางหัวเราะะ จุ่มศีรษะลงน้ำ และโผล่ขึ้นมาอย่างเปียกชุ่ม มือ

ของเขาเต็มไปด้วยคราบโคลและเมื่อถูกจนสะอาดในน้ำ มันก็ดูหอมบางและซีดกว่าที่เขาจำได้ ขาของเขาทั้งแข็งขูดและอ่อนแ่งนเมื่อเขาทิ้งน้ำหนักลงไป *ข้าอยู่* *ในคุกใต้ดินของฮอสเตอร์ ทัลลี นานเกินไปจริง ๆ*

เบรียนหันกับคลีออสลากเรือขึ้นฝั่ง ศพเหล่านั้นแขวนอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา กำลังเน่าเหม็นด้วยความตายเหมือนผลไม้เน่า “พวกเราคนใดคนหนึ่งจะต้องตัดศพพวกนี้ลงมา” หญิงสาวเอ่ย

“ข้าจะเป็นขึ้นไปเอง” เจมีเดินลุยน้ำขึ้นฝั่งพร้อมเสียงโซ่ “แค่เอาโซ่ออกให้ข้าเท่านั้น”

หญิงสาวเงยหน้าจ้องศพหญิงผู้หนึ่ง เจมีขยับเข้าไปใกล้ ๆ ด้วยฝีเท้าสั้นสะดุดเท่าที่โซ่ยาวหนึ่งฟุตอำนวย เมื่อเห็นสัญลักษณ์หยาบ ๆ ที่ห้อยอยู่รอบลำคอของศพที่อยู่สูงที่สุด เขาก็ยิ้ม “พวกมันสมลุ่กับสิ่งโต” เขาอ่าน “อ้อ จริงสิแม่หญิง นี่คือการกระทำที่แสนจะ *ไม่เป็นอัศวินผู้กล้า* อย่างที่สุด...แต่โดยพวกของเจ้านะ ไม่ใช่ของข้า ข้าละสงสัยนักเกี่ยวกับผู้หญิงพวกนี้เป็นใคร”

“หญิงโรงเหล้า” เซอร์คลีออส เฟรย์ บอก “นี่คือเรือนพักแรม ข้าจำได้แล้ว คนที่มากับข้าบางคนพักที่นี่ครั้งสุดท้ายที่เราเดินทางกลับไปริเวอร์รัน” อาคารหลังนั้นไม่เหลือซากใดนอกจากฐานหินและคานพังกถล่มที่กองซ้อนกันถูกไฟไหม้เป็นสีดำ ควันยังคงลอยขึ้นมาจากเง้า

เจมีหึ่งซ่องและนางโลมไว้ให้น้องชายของเขา ทีเรียน เซอร์ซีคือหญิงคนเดียวที่เขาต้องการ “ดูไปแล้ว หญิงสาวเหล่านี้เคยให้ความล่ำราญกับทหารบางคนของลอร์ดบิดาข้า บางทีอาจให้อาหารและเครื่องดื่ม นั่นคือเหตุผลที่พวกนางได้รับปลดออกคนทรยศ กับจุ่มพิตและเอลจอกหนึ่ง” เขาขำเลียงไปมาในแม่น้ำเพื่อให้มันใจว่าพวกเขาอยู่ตามลำพังจริง ๆ “นี่คือเขตแดนของตระกูลแบร์ริเคน ลอร์ดโจนอสอาจเป็นผู้สั่งฆ่าพวกนาง พ่อของข้าเผาราสาทของเขา ข้าเกรงว่าเขาจะไม่ชอบเราหรอก”

“หรืออาจเป็นฝีมือของมาร์ค ไทเพอร์ ก็ได้” เซอร์คลีออสว่า “หรือไม่ก็เจ้าคนตัวเล็กในป่า เบริค ดอนแดร์เรียน แม้ข้าจะเคยได้ยินว่าเขาฆ่าแต่ทหารเท่านั้น บางทีอาจเป็นกลุ่มคนจากแดนเหนือของรูส บอลตัน ก็ได้”

“บอลตันแพ่พ่อข้าที่แม่น้ำงามเขียว”

“แต่ไม่แตกพ่าย” เซอร์คลีออสบอก “เขากลับลงใต้อีกครั้งเมื่อลอร์ด ไทวินยกทัพไปสู่กับคนในแถบน้ำตื้น ชาวจาริเวอร์รันบอกว่ายืดฮาร์เรนฮอล จากเซอร์เอมอริ ลอร์ช ได้แล้ว”

เจมิไม่ชอบเรื่องที่ไดยินแม่แต่น้อย “เบรียนน์” เขาพูด ยอมเอาใจนาง ด้วยการเรียกชื่อด้วยความหวังว่านางจะยอมฟัง “ถ้าลอร์ดบอลตันยึดฮาร์เรนฮอล ได้แล้ว ทั้งแม่น้ำสามง่ามและราชมรรคาก็น่าจะมีคนเฝ้าระวัง”

เขาคิดว่าเขาเห็นร่องรอยความไม่แน่ใจในดวงตาโตสีฟ้าของนาง “ท่าน อยู่ในการอารักขาของข้า พวกเขาต้องฆ่าข้าก่อน”

“ข้าไม่คิดว่านั่นจะเป็นปัญหาอะไรนะ”

“ข้าเป็นนักสู้ที่เก่งไม่แพ้ท่าน” นางเอเยซิงปกป้องตัวเอง “ข้าเป็นหนึ่งในเจ็ดที่พระราชาริเลนเลือก เขาสวมผ้าคลุมไหล่ผ้าไหมลายทางของหน่วยองครักษ์สายรุ้งให้ข้าด้วยมือของเขาเอง”

“หน่วยองครักษ์สายรุ้งนี้ เจ้ากับหญิงอีกหกนางใช้ใหม่ นักขับล่านำเคยบอกว่าหญิงสาวทั้งหมดดองนมในชุดผ้าไหม...แต่ว่าเขาไม่เคยพบเจ้าลิต้า”

หญิงสาวหน้าแดง “เรามีหลุมศพต้องขุด” นางหันไปป็นต้นไม้

กึ่งกลางๆของต้นโอ๊กใหญ่พอให้นางยืนได้เมื่อปีนขึ้นไป นางเดินท่ามกลางใบไม้ ถือกฤษไว้ในมือ ตัดศพทั้งหลายลง แมลงวันรุมตอมรอบศพขณะที่ร่วงลงมา และกลิ่นเหม็นก็รุนแรงขึ้นพร้อมกับแต่ละศพที่นางตัดลงมา “นี่เป็นเรื่องยุ่งยากมากนะที่จะทำเพื่อพวกนางโลม” เซอร์คลีออสอุทธรณ์ “เราจะใช้อะไรขุดไม่ทราบ เราไม่มีจอบเสียม และข้าจะไม่ใช้ดาบของข้าหรอกนะ ข้า...”

เบรียนน์ตะโกนมา นางกระโจนพรวดลงจากต้นไม้แทนที่จะปีนลงมา “กลับเร็ว เร็วเข้า มีเรือมา”

พวกเขารีบเท่าที่จะรีบได้ ถึงแม้เจมิจะวิ่งแทบไม่ได้และต้องให้ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องดึงกลับขึ้นเรือ เบรียนน์ใช้กรรเชียงดันเรือออกและรีบกางใบ “เซอร์คลีออส ข้าต้องการให้ท่านช่วยกรรเชียงด้วย”

เขาทำตามที่นางสั่ง เรือเริ่มแล่นตัดผืนน้ำเร็วขึ้นเล็กน้อย กระแสน้ำ ลม และกรรเชียงล้วนเอื้อต่อพวกเขา เจมินั่งอยู่ในตรวน มองทวนน้ำไป เห็นเพียงส่วนยอดของใบเรืออีกลำเท่านั้น ความมืดเคี้ยวของคั่งน้ำหนักแดงทำให้เรือลำนั้น

ดูเหมือนอยู่อีกฟากทุ่ง กำลังขยับขึ้นเหนือหลังม่านต้นไม้ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าลงใต้ แต่เขารู้ว่าภาพที่เห็นนั้นลวงตา เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องตา “สีแดงเหมือนโคลนและสีน้ำเงินเหมือนน้ำ” เขาประกาศ

ปากใหญ่ของเบรียนน์ขยับโดยไม่ส่งเสียง ทำให้นางดูเหมือนแมวกำลังเคี้ยวเอื้อง “เร็วขึ้นอีก ท่านเซอร์”

ไม้ช้าเรือหนักแรมก็หายลับไปเบื้องหลัง และพวกเขา ก็มองไม่เห็นยอดใบเรือลำนั้นด้วยเช่นกัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าอะไรเลย ทันทีที่ผู้ไล่ล่าอ้อมคุ้งน้ำมา พวกเขาจะเห็นมันอีกครั้ง “เราคงได้แต่หวังว่าพวกทลีสู้สูงส่งจะหยุดเรือเพื่อฝั่งศพนางโลมพวกนั้นสินะ” ความคิดที่จะกลับไปอยู่ในห้องซังอีกไม่ดึงดูดใจเจมี ที่เรียนอาจคิดอะไรฉลาดๆ ได้แล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่ทั้งหมดที่เข้าคิดได้คือเล่นงานพวกมันด้วยดาบ

เกือบชั่วโหม่งที่พวกเขาเล่นซ่อนหากับผู้ไล่ล่า อ้อมคุ้งน้ำและลัดเลาะเกาะเล็กๆ ที่มีปารกชฎ และเมื่อพวกเขาเริ่มหวังว่าหนีพ้นผู้ไล่ล่าได้แล้ว ใบเรืออันห่างไกลก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง เซอร์คลีออสหยุดกรรเชียงค้าง “ให้พวกอมมนุษย์จับพวกนั้นไปที่เถอะ” เขาปาดเหงื่อจากหน้าผาก

“กรรเชียงเข้า!” เบรียนน์สั่ง

“เรือที่แล่นตามเรามาเป็นเรือกรรเชียงแม่น้ำ” เจมีประกาศหลังจากเฝ้าดูอยู่ชั่วขณะ และทุกจ้วงกรรเชียง มันดูจะใหญ่ขึ้นเล็กน้อย “มีกรรเชียงด้านละเก้า ซึ่งหมายความว่าสี่สิบแปดคน ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเรื่อนั้นมีนักรบอยู่มากพอๆ กับคนกรรเชียงล่ะ ข้าใบเรือของเขายิ่งใหญ่กว่าของเรา เราไม่มีทางหนีมันพ้นหรอก”

เซอร์คลีออสกรรเชียงค้าง “ท่านว่าสี่สิบแปดคนนั่นหรือ”

“เราต้องจัดการคนละหก ข้าอยากรับสี่สิบแปด แต่คุณแจมีพวกนี้ทำให้ข้าสู้ได้ไม่เต็มที” เจมีชูข้อมือขึ้น “เว้นแต่ท่านหญิงเบรียนน์จะเมตตาพอจะปลดตรวนให้ข้า”

นางไม่สนใจเขา พยายามออกแรงกรรเชียงเต็มที่

“เราออกเดินทางก่อนพวกเขาครึ่งคืน” เจมีบอก “พวกเขากรรเชียงเรือมาตั้งแต่รุ่งสาง ให้คนกรรเชียงพักทีละคู่ พวกเขาต้องเหนื่อยหมดแรงกันแน่

ตอนนั้นการเห็นใบเรือของเราทำให้พวกเขาเริ่มเร่งฮึดขึ้นมา แต่นั่นคงไม่นานหรอก เราน่าจะฆ่าพวกมันได้ไม่น้อย”

เซอร์คลืออสอัปากค้ำ “แต่...พวกมันมีกัน สิบแปดนะ”

“นั่นคืออย่างน้อยที่สุด น่าจะมีสักยี่สิบหรือยี่สิบห้ามากกว่า”

ลูกพี่ลูกน้องของเขาคราง “เราไม่มีหวังจะเอาชนะคนสิบแปดคนได้”

“แล้วข้าบอกว่าเราทำได้หรือ ทางที่ดีที่สุดที่เราหวังได้ก็คือตายโดยถือดาบอยู่ในมือ” เขาพูดด้วยความจริงใจอย่างที่สุด เจมี แลนนิสเตอร์ ไม่เคยกลัวความตาย

เบรียนนห์หยุดครรเขียง เหนือทำให้ปอยผมสีทองอ่อนของนางเปียก แบนหน้าผาก และการทำหน้าแบ็กก็ทำให้นางดูไร้ความงมกว่าเดิม “ท่านอยู่ในอารักขาของข้า” นางเอ่ย น้ำเสียงเข้มด้วยโทสะจนเกือบเป็นคำราม

เขาต้องหัวเราะให้ความกราดเกรี้ยวนั้น นางช่างเหมือนสุนัขล่าเนื้อมีเด้าจริง ๆ เขาคิด หรืออาจจะใช้ถ้ำนางมีเด้านะนะ “ถ้าอย่างนั้นก็คุ้มครองข้าด้วยแม่หญิง หรือไม่ก็ปล่อยข้าให้คุ้มครองตัวเอง”

เรือครรเขียงลำนั้นแล่นตามน้ำมา เหมือนแมลงปอไม้ตัวใหญ่ หัวน้ำรอบลำเรือเป็นฟองขาวด้วยครรเขียงที่จ้วงอย่างดุเดือด มันใกล้เข้ามาอย่างเห็นได้ชัด คนบนดาดฟ้าเรือแออัดกันมาข้างหน้าขณะที่เรือแล่นมา โลหะเป็นประกายในมือของพวกเขา และเจมีก็เห็นคันธนูด้วย พลธนู เขาเกลียดพลธนู

ตรงหัวเรือที่เร่งเข้ามามีชายร่างล่ำสัน ศีรษะล้าน คิ้วสีเทาตกหนา และลำแขนกำยำ เขาสวมเสื้อคลุมสีขาวสกปรกที่ปกปลายต้นหลิวสีเขียวอ่อนทับชุดเกราะ แต่ผ้าคลุมไหล่ของเขาเกล็ดไว้ด้วยเข็มกลัดรูปปลาเทราต์เงิน หัวหน้าองครักษ์ของริเวอร์รัน ในยุคของเขา เซอร์โรบิน ไโรเกอร์ เป็นนักสู้ที่ขึ้นชื่อว่ากัดไม่ปล่อย แต่ยุคของเขาผ่านไปแล้ว เขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮอสเตอร์ ทัลลี และแก่เฒ่าตามเจ้านายไป

เมื่อเรือทั้งสองอยู่ห่างกันห้าสิบหลา เจมีก็เอามือป้องปากและตะโกนข้ามน้ำกลับไปว่า “มาอวยพรข้าให้เดินทางปลอดภัยหรือ เซอร์โรบิน”

“มานำตัวท่านกลับไปต่างหาก ผู้ปลงพระชนม์พระราชา” เซอร์โรบิน ไโรเกอร์ ตะโกนตอบ “ผมทองของท่านหายไปได้อย่างไรเล่า”

“ข้าหวังจะทำให้ศัตรูตาบอดด้วยความมั่งวาวของศิระษะข้าล่ะสิ มันได้ผลดีทีเดียวกับท่านนะ”

เซอร์โรบินไม่ช้า ระยะเวลาห่างระหว่างเรือลำเล็กและเรือกรรเชียงลดเหลือสี่สิบหลา “โยนกรรเชียงและอาวุธทิ้งลงน้ำเสีย แล้วจะไม่มีใครต้องเจ็บตัว”

เซอร์คลีออสบิดตัวกลับมา “เจมี บอกเขาว่าท่านหญิงแคทลินเป็นคนปล่อยตัวเรา...เป็นการแลกเปลี่ยนชุลย ถูกกฎหมาย...”

เจมีบอกเขาไปไม่ว่าจะได้ผลอย่างไรก็ตาม “แคทลิน สตาร์ค ไม่ได้ปกครองริเวอร์รัน” เซอร์โรบินตะโกนตอบ พลธนูสี่นายเข้าประจำที่ขนานข้างเขา สองคนยื่นและสองคนคุกเข่า “โยนดาบของพวกเจ้าลงน้ำเสีย”

“ข้าไม่มีดาบ” เขาตอบ “แต่ต่อให้มี ข้าก็จะเสียบพุงท่านและเขียดไขไฉ้ซัลลาดสี่คนนั่นด้วย”

ลูกธนูพุ่งมาเป็นสายแทนคำตอบ ดอกหนึ่งปักเสากระโดงเรือ สองดอกแทงทะลุใบเรือ และดอกที่สี่เฉียดเจมีไปเพียงหนึ่งฟุต

คู้กงว้างอีกคู้งของแม่น้ำง่ามแดงปรากฏเบื้องหน้าพวกเขา เบรียนน้หกเรือตัดข้ามคู้ง คานใบเรือหมุนคว้างขณะเรือแล่นไป ใบเรือลั่นเอี้ยดขณะรับลม เบื้องหน้ามีเกาะขนาดใหญ่ขวางกลางลำน้ำ ช่องเดินเรือหลักไหลไปทางขวา ทางซ้ายเป็นทางน้ำแคบๆ ที่ไหลไประหว่างเกาะกับผาสูงของตลิ่งฝั่งเหนือ เบรียนน้ขยับหางเสือและเรือก็หักไปทางซ้าย ใบเรือลั่นไหว เจมีมองตาดนางตาสวย เขาคิด และสงบนิ่ง เขารู้วิธีอ่านตาคน เขารู้ว่าความกลัวมีลักษณะอย่างไร นางมุ่มม่น ไม่สิ้นหวัง

ห่างออกไปข้างหลังสามสิบหลา เรือกรรเชียงแล่นเข้าคู้งน้ำ “เซอร์คลีออส ช่วยบังคับหางเสือด้วย” หญิงสาวบัญชา “ผู้ปลงพระชนม์พระราชา จับกรรเชียงและคอยดันเรือให้พ้นโขดหินพวกนั้นด้วย”

“ตามแต่ท่านหญิงของข้าบัญชา” กรรเชียงไม่ไต่ดาด แต่ใบของมันอาจทำให้หน้าหักได้ถ้าเหวี่ยงตีๆ และด้ามก็อาจใช้ป้องกันตัวได้

เซอร์คลีออสยึดกรรเชียงใสมือเจมีและถลันไปยังท้ายเรือ พวกเขาผ่านหัวเกาะและหักเลี้ยวขวับเข้าทางน้ำแคบๆ นั้น ส่งน้ำกระจ่ายใส่ผาหินขณะที่เรือเอียงวูบ เกาะนั้นมีต้นไม้ขึ้นหนาที่บ เต็มไปด้วยต้นวิลโลว์ โอ๊ก และสน

สูงที่ทอดเงาลึกลับบนสายน้ำหลากสีเขียว ชุกซ่อนต่อไม้และลำต้นผุๆ ของต้นไม้ที่จมน้ำ ทางซ้ายของพวกเขามีหน้าผาหินสูงชัน และที่เชิงผา แม่น้ำก็กระแทกหินเป็นฟองสีขาวรอบก้อนหินแตกๆ และเศษหินที่ร่วงลงมาจากหน้าผา

พวกเขาเล่นผ่านจากแสงแดดเข้าสู่เงามืด ซ่อนตัวจากสายตากคนบนเรือกรรเชียงระหว่างกำแพงป่าสีเขียวและผาหินสีน้ำตาลอมเทา ได้พักจากท่าเรือชั่วคราวช่วยยาม เจริญคิดขณะดันเรือให้พ้นโขดหินที่จมน้ำอยู่ครั้งหนึ่ง

เรือเอียงไหว เขาได้ยินเสียงน้ำกระจายเบาๆ และเมื่อมองไปรอบๆ เบรียนนั้นก็หายไปแล้ว ครู่ต่อมาเขาก็เห็นนางอีกครั้ง กำลังดันตัวขึ้นจากน้ำที่เชิงผา นางลุยผ่านแอ่งน้ำตื้นๆ เดินเลาะก้อนหิน และเริ่มปีนขึ้นไป เซอร์คลี-ออสจ้องตาถลน อ้าปากค้าง โง่ เจริญคิด “เลิกสนใจแม่นั้นได้แล้ว” เขาตวาดลูกพี่ลูกน้องของเขา “บังคับเรือเข้า”

พวกเขามองเห็นใบเรือเคลื่อนขยับอยู่หลังหมู่ไม้ เรือกรรเชียงแม่น้ำปรากฏลำเต็มตาที่ต้นช่องทางน้ำแคบๆ ห่างออกไปยี่สิบห้าหลา หัวเรือหักเลี้ยวขวับขณะแล่นอ้อมเกาะ และลูกธนูราวหกดอกก็ลอยละลิว แต่พลาดเป้าทั้งหมด การเคลื่อนที่ของเรือทั้งสองสร้างความยุ่งยากให้พลธนู แต่เจริญรู้ว่าไม่ช้าพวกนั้นจะแก้ไขได้ เบรียนนั้นปีนผาไปได้ครึ่งทาง เหนี่ยวตัวขึ้นจากหินก้อนหนึ่งไปอีกก้อนหนึ่ง ไรเกอร์ต้องเห็นนางแน่ และทันทีที่เห็น เขาต้องสั่งพลธนูให้ยิงนางตกลงมา เจริญตัดสินใจทดสอบว่าความหยิ่งทะนงของชายชราจะทำให้เขาโง่เขลาดำวยหรือไม่ “เซอร์โรบิน” เขาตะโกน “ฟังข้าหน่อยได้ไหม”

เซอร์โรบินยกมือขึ้นและพลธนูก็ลดคันธนูลง “เชิญพูดได้ ผู้ปลงพระชนม์พระราชินี แต่ขอให้เร็วด้วย”

เรือลำเล็กเลี้ยวผ่านกองหินแตกๆ ขณะที่เจริญตะโกนออกไป “ข้ารู้วิธีที่ดีกว่านี้ในการจบเรื่องนี้ - ลู๊กันแบบตัวต่อตัว ท่านกับข้า”

“ข้าไม่ได้เพิ่งเกิดเมื่อเช้านี้ะ แล่นนิสเตอร์”

“ไม่ แต่ท่านน่าจะตายบ่ายวันนี้” เจริญยกมือขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเห็นตรวน “ข้าจะสู้กับท่านทั้งที่ใส่ตรวน ท่านกลัวอันใดรี”

“ไม่ใช่ท่านหรอก ท่านเซอร์ ถ้าข้าเลือกได้ ข้าคงไม่ประสงค์สิ่งใดมากไปกว่านี้ แต่ข้าได้รับบัญชาให้นำตัวท่านกลับไปโดยที่ยังมีชีวิตถ้าเป็นไปได้

พลธนู” เขาส่งสัญญาณให้คนเหล่านั้น “พาด เหนี่ยว ยี...”

ระยะยังไม่ถึงยี่สิบหลา พลธนูแทบไม่มีทางยิงพลาดเลย แต่ขณะที่พวกเขาโน้มสายธนูยาว ห่ากรวดก็พรั่งพรูลงมารอบตัว หินก้อนเล็ก ๆ ร่วงกราวลงบนดาตฟ้าเรือลำนั้น กระดอนจากหมวกเกราะของพวกเขา และทำน้ำแตกกระจายทั้งสองด้านของเรือ พวกที่ฉลาดพอจะเข้าใจเจยหน้าขึ้นทันเห็น หินก้อนใหญ่เท่าแม่วูลุดออกจากยอดผา เซอร์โรบินตะโกนอย่างหัวเสีย ก้อนหินนั้นร่วงฝ่าอากาศ กระบหน่ำผา แตกเป็นสองเสี่ยง แล้วหล่นใส่พวกเขา หินก้อนใหญ่ทำเสากระโดงหก ใบเรือฉีกขาด ส่งพลธนูสองนาย ตกน้ำ และทับขาคนกรรเชียงขณะก้มตัวลงเห็นอกรรเชียง ความเร็วของน้ำที่ไหลเข้าเรือบ่งชี้ว่าหินก้อนเล็กพุ่งทะลุลำตัวเรือ เสียงร้องของคนกรรเชียงสะท้อนหน้าผาขณะที่พลธนูหมุนคว้างไปตามกระแส น้ำ จากท่าทางที่พวกนั้นตีน้ำ ไม่มีใครว่ายน้ำเป็นเลย เจมีหัวเราะ

กว่าพวกเขาจะโผล่พ้นทางน้ำแคบ ๆ นั้นมาได้ เรือของอีกฝ่ายก็อับปาง อยู่ท่ามกลางแอ่งน้ำ น้ำวนและตอไม้ และเจมี แลนนิสเตอร์ ก็ลงความเห็นว่ายเทพเมตตา เซอร์โรบินกับพลธนูที่โชคร้ายซ้ำซ้อนต้องเดินอย่างเปียกปอน และยาวนานกลับริเวอร์รัน และเขายังกำจัดหญิงตัวใหญ่ไว้ความงามนั้นได้ด้วยตัวเองคงวางแผนไม่ได้ยอดเยี่ยมกว่านี้แน่ ทันทีที่เข้าเป็นอิสระจากเหล็กพวกนี้...

เซอร์คลีออสส่งเสียงตะโกน เมื่อเจมีเจยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นเบรียนน์วิ่งทุลักทุเลไปตามยอดผาข้างหน้า หลังจากวิ่งตัดผืนดินแคบ ๆ ระหว่างที่เรือแล่นอ้อมคั่งน้ำ นางโยนตัวลงจากโขดหินและดูเกือบส่งางมขณะม้วนตัวพุ่งหลาวคงเป็นการไร้กาลเทศะที่จะหวังให้นางหัวกระแตกหิน เซอร์คลีออสเบนเรือไปรับนาง โชคดีที่เจมียังถือกรรเชียงไว้ในมือ แค่ว่าแข็งแรง ๆ ลักก็เมื่อนางว่ายน้ำเข้ามาใกล้ ข้าก็กำจัดนางได้แล้ว

แต่เขากลับยื่นกรรเชียงออกไปเหนือน้ำ เบรียนน์คว่ำและเจมีก็ดึงนางเข้ามา ขณะที่เขาช่วยนางขึ้นเรือ น้ำก็ไหลจากเรือนผมของนางและหยดจากเสื้อผ้าเปียกชุ่มลงเป็นแอ่งบนเรือ หญิงผู้นี้ยิ่งเปียกยิ่งน่าชัง ใครเล่าจะคิดว่าเป็นไปได้ “เจ้านี้เป็นแม่หญิงที่โง่งมมาก” เขาบอกนาง “เราอาจแล่นเรือไป

โดยไม่มีเจ้าก็ได้ ข้าคิดว่าเจ้าคงคาดหวังว่าจะขบใจสินะ”

“ข้าไม่ต้องการคำขอบคุณของท่าน ผู้ปลงพระชนม์พระราชบิดา ข้าสาบานแล้วว่าจะนำท่านไปยังคิงส์แลนดิงอย่างปลอดภัย”

“แล้วเจ้าก็มุ่งมั่นจะทำตามคำสาบานนั้นจริงๆ นั่นหรือ” เจมียัมให้นางอย่างสติไสที่สุด “นี่แหละที่น่าอัศจรรย์”

ตัวอย่าง